

Performanță și excelență

COLEGIUL NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"

Bd. C.D. Loga, Nr.37, 300020, Timișoara, Timiș | Tel.-Fax: 0256 491873, 0256 492094 | CUI: 2487752, email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

COLEGIUL NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"
PRIMUL LICEU CU PREDARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ DIN CAPITALA BANATULUI

REVISTA
LOGARITM

Semestrul al II-lea

Nr. 2,
An școlar 2020-2021

CUPRINS

Țara visurilor noastre - o revistă școlară unică (II)	1
Cybermoon	5
Introducere în Teoria Stringurilor	7
Luna	11
Cum e să simți	11
Trupul meu e cenușă	12
Anestezie	13
Copilul sau creatorul	13
Dacă merele ar fi (fost) altfel	14
Despre oameni	14
Doar stele	15
Fotografie de primăvară	15
Metamorfoză	16
Umbra	17
Timp	19
Poezie chipului meu	19
Adolescență	19
Există un Dumnezeu	20
Gravitația	20
Pierdere ireparabilă	20
Doar un copil	20
Prea mult timp	21
O primăvară altfel	21
Stare. Just an empty blank stare	22
Don't wanna wake up	22
Portrait	23

Just	23
Changes	24
Days without you / 4.3.2.1.0.	24
Thousands gone	25
Blossoming mind	25
Sans air	26
Împăratul norilor	26
Catedrala naturii	27
Luna	28
Mama	28
Emma și Mândrie și prejudecată	30
Toate pânzele sus!	31
La răscruce de vânturi	31
Literatura absurdului	32
Cărți recomandate pentru gimnaziu	33
Cărți recomandate pentru gimnaziu	34
Recomandări filme	37
Cluburile curriculare ale școlii noastre	38
Inițiative de multiculturalitate - cum se învață o limbă străină	40
Despre șvabi	41
Artiștii școlii noastre	43

Țara Visurilor Noastre – o revistă școlară unică (II)
Continuarea articolului din numărul 1 al revistei, an școlar 2020-2021

Cuvinte cheie: *Liceul „Emanuil Gojdu” Oradea, Liceul „Constantin Diaconovici Loga” Timișoara, prof. Augustin Cosma, revista literară, scriitori*

În paginile primului număr timișorean consemnăm și o frățească schimbare de ștafetă. Din partea elevilor orădeni Aurel Ghender transmite un mesaj de colegial „Drum bun”:

„Pentru «Țara Visurilor Noastre»

Soarta crudă a făcut ca toți acei cari poartă în vinele lor sângele românesc, sângele vitejilor, Daci și dreptilor Romani, să se împrăștie prin îndepărtatele colțuri ale țării. S’a prăbușit o lume, și ni s’au furat idealuri scumpe și curate. Ni s’a pus din nou în față vieța de sacrificiu... începem, căci trebuie să începem lupta pe care au purtat-o eroic atâția înaintași.

O primim demni și mândri. Sufletele tinerilor cari au crescut pe lângă și odată cu tânăra revistă «Țara Visurilor Noastre» nu pot s’o uite... Din toate colțurile țării trimitem urările cele mai sincere aceleia care ne-a primit destăinuirile sufletelor noastre. Îi urăm numai laurii biruinții... Urăm succes părintelui sufletesc al revistei, D-l Profesor Augustin Cosma, cele mai mari mulțumiri pe care le poate avea un părinte care și-a ridicat copiii. Urăm deasemenea cel mai sincer succes camarazilor noi, cari deși departe

de noi și necunoscuți, ne sunt aproape cu sufletul și cunoscuți.

Dorim ca drumul pe care va porni revista noastră să fie o luptă pentru învierea adevăratei «Țări a visurilor noastre»... În numele foștilor colaboratori ai revistei, AUREL GHENDER cl. VIII. Oradea-Beiuș.” (Aurel Ghender, 1941, pg. 27)

Caldele urări sunt primite cu bucurie de către confrății lor timișoreni prin rândurile scrise de elevul Vasile Coheci, președintele Societății literare din liceul „Loga”, intitulată „Cuvânt înainte”:

„Revista «Țara Visurilor Noastre» vine să umple un gol simțit în lumea noastră a elevilor timișoreni. De mult timp elevii din metropola Banatului simțeau nevoia, din ce în ce mai pronunțată, de-a avea un organ de manifestare, care să promoveze adevăratele valori și să înfățișeze publicului matur timidele noastre încercări literare. Smulsă de soarta nemiloasă și crudă, care ne-a lovit anul trecut, «Țara Visurilor Noastre» a bătut la poarta sufletului nostru tânăr și curat, unde au primit-o florile și mirosul de tei al tinereții noastre. Au primit-o cu acorduri dulci de primăvară, căci venea învăluită de bunătate și plină de tinerețe. Am strâns-o cu mai mult drag la piept, cu cât ne aducea aminte de scumpa ei Oradie și unde am jurat că îi vom strânge din nou pe toți scumpii ei colaboratori, împrăștiați de un destin crud dar de scurtă durată. «Țara Visurilor Noastre» ne va reabilita pe noi elevii și va sfărâma unele concepții pripite, care circulau despre noi în ultima vreme și ne va înfățișa așa cum suntem: dornici de muncă și cu dragoste nețarmurită pentru țara

în care ne-am născut și pentru a cărei hotare firești ne vom vărsa și ultima picătură de sânge. Această revistă va fi oglinda noastră, ea va arăta că tineretul de astăzi, este mai disciplinat și mai conștient ca oricând de misiunea sa. Prin munca noastră idealistă, prin puterea noastră de creație, prin conștiința noastră candidă și nepătată, vom convinge pe oricine că viitorul Patriei este asigurat, că mâine când vom fi chemați să ne facem datoria, vom putea răspunde toți cu toată tăria: «Gata la datorie». [...] Iar vouă, iubii frați, rămași dincolo în urma unui destin absurd, vă trimitem încrederea noastră într’un viitor foarte apropiat și fericit, când vă vom strânge iar la piept, uniți pentru totdeauna. «Țara Visurilor Noastre», revista voastră dragă este astăzi cristalizarea lacrimilor voastre și a suferințelor noastre ale tuturor. Și acum când primul număr din acest an al revistei vede lumina zilei, zic încă odată și cu mine întreg comitetul de elevi și colaboratori: «Cu Dumnezeu înainte.» (Vasile Coheci, 1941, pg. 10-11)

La Timișoara revista apare în anii grei ai războiului. Firești deci cuvintele directorului liceului „Constantin Diaconovici Loga”, Vasile Mioc, care, într-un înflăcărat cuvânt adresat elevilor adunați în careu, la deschiderea noului an de învățământ 1942-1943, îi cheamă să fie ei înșiși, mai buni și mai motivați moral în pregătirea lor școlară având în față suferința țării și a poporului.

„Munca trebuie cultivată fiindcă ea este singura care ne nobilează corpul și sufletul. Orice ascensiune, fără muncă curată și cinstită, este primejdioasă, pentru că pedestalul este de nisip, care se

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

năruie la cea mai mică adiere de vânt. De îndată ce cineva a consimțit să intre în liceu, înseamnă că o face fără să fie obligat, pentru că numai școala primară este obligatorie, își ia angajamentul să depună o muncă în colectiv pentru el, dar mai presus de toate pentru Țară. Dacă ne-am scruta conștiința, ajungem la convingerea că întreaga noastră educație, toate îndemnurile adânci și toată ispita unei vieți de nevoi, în mijlocul semenilor noștri, ne împinge spre muncă în colectiv. Până acum viața noastră a fost a străduinței singuratică, pentru că ființa noastră egoistă să o ducă cât se poate mai bine. Veșnic în concurență cu alții, mai bine sau mai slab pregătiți, te înghesui în lupta vieții, dând din coate, călcând pe alții în picioare, numai pentru a ajunge tu în primele locuri. Astfel tineretul nostru a ajuns la un sălbatec egoism, care n'a creat decât suflete mărunte și neomenești. De acest lucru primejdios trebuie desbărat, trebuie să i se pună în față un alt ideal, în aparență mai arid și mai plin de jertfe, în realitate însă singurul care dă bucurii statornice, idealul socotirii lui ca o părticică dintr'un întreg. E foarte greu să se înțeleagă că această părticică este infimă, este ne'nsemnată, dar o mulțime de ele la un loc, lucrând în sens bine determinat, pot să dea rezultate minunate. Când vor ajunge să înțeleagă acest lucru, se vor deschide în fața lor cu totul alte zări, care le dau cunoștința de stăpân pe ei însuși, că pot să dea la iveală lucruri mari și folositoare omenirii și în primul rând Neamului. Pentru aceasta copilul trebuie dezbatut de credința ce s'a format în el, că el este totul și dacă

toți din casă sunt supușii lui, e la fel la școală, sau în viață; nu, fiindcă se va lovi amarnic mai târziu, când va fi mai greu să se redreseze și devine un ratat. El trebuie obicinuit cu munca din frageda copilărie, cu ea să crească, ca să-i fie călăuză în viață și prin ea să se ridice. Nu poate fi o mulțumire mai mare pentru cineva decât o ridicare, o realizare a unui ideal prin muncă. Tu tineret școlar, care începi astăzi un nou an de școală cu multe speranțe pentru viitor, cu promisiuni de tot felul, ia în serios rolul pe care l ai bine stabilit în familie în școală și în Stat, nu trece dincolo de aceea ce ți se cuvine și ți s'a atribuit, muncește serios, cu râvnă și conștiințiozitate, și vei vedea că vei fi scutit tu, vom fi scutiți noi și vor fi feriți părinții de multe neplăceri. Când intri în școală, gândește-te că tu nu ești nimic, totul este Neamul și Țara românească, pentru care orice muncă este prea puțină." (Vasile Mioc, 1942, pg. 1-5)

Puțină statistică

Analizând colecția timișoreană a revistei, nu am rezistat tentației de a face câteva constatări matematice. Cele 27 de broșuri conțin: în 1941, șapte numere, în 1942, zece numere, în 1943 zece numere, în 1944 tot zece numere, dar acestea grupate doar în două broșuri. Ceea ce este demn de remarcat este că an de an numărul de titluri de articole, creații literare în diverse forme, studii etc. s-a păstrat ridicat și relativ constant: astfel, în 1941 au fost 213 titluri, în 1942, 233 de titluri, în 1943, 249 de titluri, în 1944, 184 de titluri, iar în

1945, anul final, în numai primele șase luni, 184 de titluri.

Genurile abordate sunt dintre cele mai diverse, de la editoriale, semnate în special de prof. Augustin Cosma, dar și de prof. Vasile Mioc, directorul liceului, uneori de episcopul Vasile Lăzărescu etc, la studii de specialitate, recenzii de carte, semnate în special de Gheorghe Bulgăr (absolvent al liceului orădean ajuns la București), Gheorghe Cosma etc. Substanța revistei este dată însă de creația literară a elevilor, timișoreni sau orădeni, ori din alte școli din Timișoara sau de pe întreg cuprinsul țării, poezie, proză, eseu, epigramă, pamflet, piese de teatru, compuneri școlare, critică și istorie literară etc.

Semnatarii acestora erau, așa cum am mai menționat, în primul rând elevi ai liceului „Loga”, descoperiți și lansați în viața literară de profesorul Augustin Cosma. Mulți preferă însă anonimatul – din exces de timiditate, din nevoia de a-și ascunde vocația creatoare considerată, probabil „rușinoasă” de părinți, prieteni, dorința de a exprima public sentimente reprimite, alte motive – prezentând spre publicare creații semnate cu pseudonime ori inițiale, poate și acelea falsificate. Profesorul Cosma înțelege fenomenul și promite discreție.

„Poeziile pot fi semnate și cu pseudonimi; dar stimații autori sunt rugați să înțeleagă că anonimatul este pentru publicul cetitor, nu pentru directorul revistei, care știe să păstreze și păstrează cu sfințenie secretul numelui; dacă i se cere; dar el e îndatorat să cunoască numele tuturor celor cari doresc să li se

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

publice lucrările în revistă. Colaboratorii revistei nu pot avea argumente să nu-i acorde încrederea pe care dânsul știe s'o onoreze cu aceeași încredere și dragoste." ([Augustin Cosma], 1943, coperta 3)

Nu știm în ce măsură aceste precizări au dus la dispariția fenomenului, dar, sunt convins, numele importante au ieșit din limitările acestor frustrări afirmându-se, ulterior, la lumină.

O altă observație: revista va fi cu consecvență deschisă colaborărilor de toate felurile. Având drept corp de bază autori de la Liceul „Gojdu” din Oradea, în prima sa ediție, apoi de la „Loga”, în ediția secundă, ea va publica în continuare foștii colaboratori, fie că sunt de la licee „surghiunite” din cauza Dictatului de la Viena, fie că elevii au parcurs ciclul liceal și acum au plecat în alte forme de învățământ, unii au pornit deja în viață.

Un alt fenomen este deschiderea revistei pentru elevii de pretutindeni. Păstrând o tradiție inaugurată la Oradea, profesorul Cosma va stimula alumnii din întreaga țară să colaboreze la publicația sa. Să nu ne mire deci că în paginile ei vor fi prezenți mai întâi elevii foști colaboratori, acum refugiați ei înșiși la alte licee din preajma Oradei, consemnați ca atare, ca fiind din Oradea-Beiuș (între cei mai remarcabili Aurel Ghender, Viorice Oțelia, Vladimir Drimba, N.I.Brebenel, Gheorghe Tobias), apoi de la Șimleu-Beiuș, Gherla-Timișoara, liceul Militar „Mihai Viteazul” Târgu Mureș-Timișoara, Cluj-Timișoara, Oradea-Arad, Năsăud-Caransebeș. Lor și se vor alătura și colaboratori din localități mai îndepărtate,

precum Fălticeni, București, Sibiu, Alba Iulia, Lugoj, Lipova, Caracal. Importante colaborări vor sosi de la liceele „General Dragalina” din Oravița și „Traian Doda” din Caransebeș, ultimul absolvit de viitorii scriitori Petru Vintilă (clasa a VIII-a și mai apoi absolvent) și Nichifor Mihuța (clasa a VII-a).

Pe bună dreptate, însă, revista poate fi considerată a tuturor elevilor din Timișoara, pentru că în ea își regăsesc glasurile talente din mai toate școlile din oraș. Dintre ei s-au ridicat nume sonore astăzi ale literelor și spiritualității românești precum Radu Theodoru, Petru Vintilă, Maia Belciu, Nicolae Mărgeanu, Dan Radu Ionescu, Nicolae Țirioi, Traian Liviu Birăescu, Florian Potra, Doru Popovici, Pius Enea Borza, Mihai Dragomirescu, Nichifor Mihuța și alții.

În întregul său, de-a lungul anilor de apariție, reînviind precum Pasărea Phoenix din idealul românilor de a avea o patrie unică, demnă și îmbelșugată, revista „Țara Visurilor Noastre” a fost o admirabilă pildă pe plan educativ și moral, creștinesc, de a deschide tinerele generații spre performanță, de pregătire pentru viață. Creată și tipărită în vremuri de mare amărăciune, ea a condensat învățături, a dăltuit caractere, a cultivat talente oferind deschideri viitoare asemeni splendidei metafore pe care o conține: un vis întrupat în dragoste și speranță.

Referințe:

Sergiu Stoica, pg. 63 = Sergiu Stoica, *Clerici ai Eparhiei Greco-Catolice de Oradea în detenție sub regimul comunist din România*, Editura MEGA. Cluj-Napoca 2014, pg. 63

Corina Păcurar, pg. 20 = Corina Păcurar, *Interviu cu doamna Silvia Badea, fiica profesorului Augustin Cosma*, „Țara Visurilor Noastre”, revista Colegiului Național „Emanuil Gojdu” Oradea, seria a IV-a, nr. 42, aprilie 2015, pg. 20

Țara Visurilor Noastre, 1937, coperta I = „Țara Visurilor Noastre”, anul I, nr. 1, decembrie 1937, coperta I

Țara Visurilor Noastre, 1937, coperta II = „Țara Visurilor Noastre”, anul I, nr. 1, decembrie 1937, coperta II

Țara Visurilor Noastre, 1937, pg. 2 = „Țara Visurilor Noastre”, anul I, nr. 1, decembrie 1937, pg. 2

prof. Eugen Groza, pg. 72 = prof. Eugen Groza, *Cea mai tânără publicație orădeană împlinește trei decenii de viață*, „Țara Visurilor Noastre”, seria IV, nr. 42, aprilie 2015, pg. 72

Țârulescu A., pg. 76 = Țârulescu A., *Țara visurilor noastre. Trei decenii*, „Țara Visurilor Noastre”, seria IV, nr. 42, aprilie 2015, pg. 76

Corina Păcurar, pg. 19 = Corina Păcurar, *Interviu cu doamna Silvia Badea, fiica profesorului Augustin Cosma*,

Mircea Bradu, pg. 82-83 = Mircea Bradu, *A fost, este și va fi țara visurilor noastre*, „Țara Visurilor Noastre”, seria IV, nr. 42, aprilie 2015, pg. 82-83

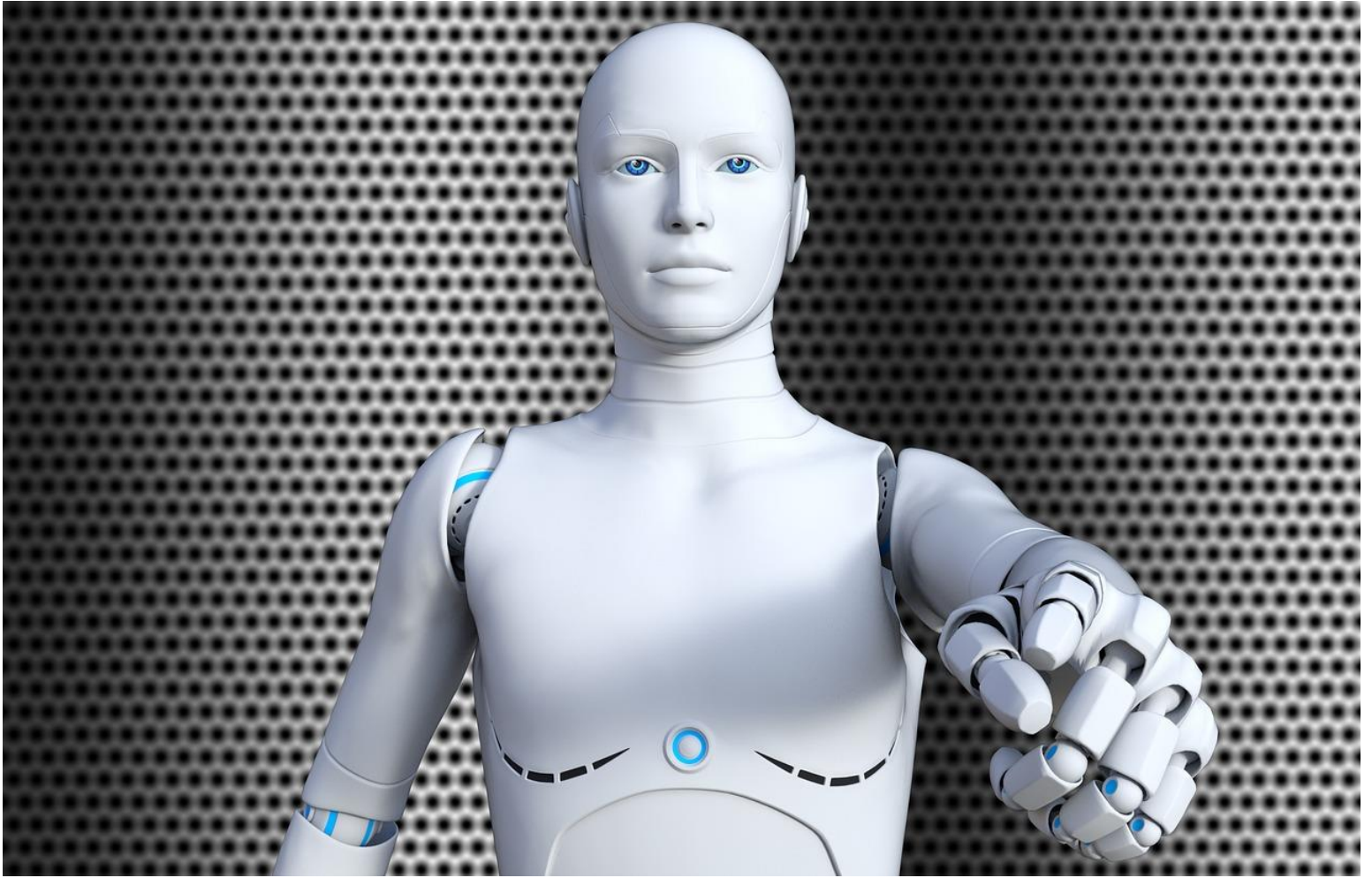
Aurel Ghender, 1941, pg. 27 = Aurel Ghender, *Pentru „Țara Visurilor Noastre”*, „Țara Visurilor Noastre”, anul V, nr. 1, aprilie 1941, pg. 27

Vasile Cochei, 1941, pg. 10-11 = Vasile Cochei, *Cuvânt înainte*, „Țara Visurilor Noastre”, anul V, nr. 1, aprilie 1941, pg. 10-11

Vasile Mioc, 1942, pg. 1-5 = Vasile Mioc, *Se deschid din nou porțile școlii*, „Țara Visurilor Noastre”, anul VI, nr. 8, octombrie 1942, pg. 1-5

[**Augustin Cosma**], 1943, coperta 3 = [Augustin Cosma], [Poșta redacției], „Țara Visurilor Noastre”, anul VII, nr. 2-3, februarie-martie 1943, coperta 3

Vasile Bogdan

„Prezentul întotdeauna e garnisit cu cioburi de viitor.”

-Vasile Ghica-

Cybermoon

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” este o instituție ideală pentru elevii care vor să își cultive pasiunile, ei fiind îndrumați de către niște cadre didactice ce își iau slujba în serios și care prețuiesc perseverența. Astfel de cadre didactice sunt Rușeț Ovidiu și Stângă Mirela, care coordonează echipa de robotică **CyberMoon** a Colegiului.

Evenimentul cel mai notabil la care ia parte **CyberMoon** este competiția **First Tech Challenge**. Este un concurs ce a apărut în anul 2005, conceput pentru elevii claselor 7-12, care presupune proiectarea, programarea și construirea unui robot. Acesta trebuie să corespundă unor anumite cerințe, ce se schimbă de la an la an și care sunt anunțate în luna septembrie. Scopul principal al sezonului 2020-2021 este de a realiza un robot care reușește să țintească cu precizie niște discuri în ținte situate la înălțimi diferite. Realizarea acestuia este un proces destul de îndelungat și necesită multă muncă și dedicație. Echipa este împărțită în mai multe departamente, care se concentrează pe aspecte diferite (Programare, Construcție, Design 3D, Marketing și Caietul Inginerului).

Pregătirea pentru acest concurs a început încă din toamnă, când am conceput și primul eveniment, care l-a avut ca invitat special pe Dan Negru. De atunci, echipa a realizat constant evenimente online, precum dezbateri pe anumite teme, întâlniri cu personalități care ne împărtășesc din cunoștințele lor, competiții de jocuri și de cultură generală și multe altele. Echipa de Marketing s-a străduit să întocmească activități care să decurgă cât mai bine și să fie memorabile, chiar și în mediul online.

În domeniul tehnic, programatorii și constructorii lucrează foarte atent la robot, ei cooperând în permanență. Membrii acestor departamente sunt foarte pasionați de munca pe care o fac și încearcă tot timpul să își depășească limitele, căutând noi metode creative și ingenioase de a realiza robotul.

Membrii departamentului 3D au rolul de a-l proiecta pe acesta într-un spațiu virtual, folosindu-se de programe specializate CAD. Este o muncă migăloasă și exactă, care este foarte palpantă.

În această competiție suntem jurați și pe criteriul **Caietul Inginerului**, care este o colecție a activităților echipei din sezonul respectiv. Este un caiet care necesită foarte multă atenție la detalii, iar cei care se ocupă de

realizarea acestuia sunt niște persoane care au îndeletniciri în graphic design și care știu să utilizeze un limbaj tehnic complex. În sezonul 2020-2021, First Tech Challenge se va desfășura în mediul online, iar noi ne pregătim

de zor pentru regionala din iunie. Ne dorim cu toții ca robotul să ne depășească așteptările și să aducem prestigiu Colegiului și anul acesta, fiind o competiție pe care o luăm foarte în serios. Ne străduim constant să fim cât mai buni în ceea ce facem, diferențiindu-ne de alte echipe prin faptul că ne plac provocările și suntem pregătiți oricând să le înfruntăm împreună.

Pentru a fi la curent cu activitățile noastre, ne puteți găsi pe cybermoon.ro și pe instagram la [cybermoon.cdloga](https://www.instagram.com/cybermoon.cdloga)

The image shows several mathematical formulas written in white on a dark, chalkboard-like background. The formulas are related to probability density functions and their derivatives. The top line shows the derivative of a normal distribution's PDF with respect to its mean parameter a . The middle line shows the relationship between the integral of a function $T(x)$ multiplied by the derivative of the PDF with respect to a parameter θ , and the expectation value of $T(\xi)$ multiplied by the derivative of the log-likelihood function. The bottom line shows the integral of $T(x)$ multiplied by the derivative of the log-likelihood function, which is equal to the integral of $T(x)$ multiplied by the derivative of the PDF.

$$\frac{\partial}{\partial a} f_{a, \sigma^2}(\xi_1) = \frac{(\xi_1 - a)}{\sigma^2} f_{a, \sigma^2}(\xi_1) = \frac{1}{\sqrt{2\pi\sigma}} \exp\left(-\frac{(\xi_1 - a)^2}{2\sigma^2}\right)$$
$$\int_{\mathbb{R}_n} T(x) \cdot \frac{\partial}{\partial \theta} f(x, \theta) dx = M\left(T(\xi) \cdot \frac{\partial}{\partial \theta} \ln L(\xi, \theta)\right)$$
$$\int_{\mathbb{R}_n} T(x) \cdot \left(\frac{\partial}{\partial \theta} \ln L(x, \theta)\right) \cdot f(x, \theta) dx = \int_{\mathbb{R}_n} T(x) \cdot \left(\frac{\frac{\partial}{\partial \theta} f(x, \theta)}{f(x, \theta)}\right) \cdot f(x, \theta) dx$$
$$\frac{\partial}{\partial \theta} \int_{\mathbb{R}_n} T(x) f(x, \theta) dx = \int_{\mathbb{R}_n} \frac{\partial}{\partial \theta} T(x) f(x, \theta) dx$$

„Știința este magie care funcționează.”
-Kurt Vonnegut-

Introducere în Teoria Stringurilor

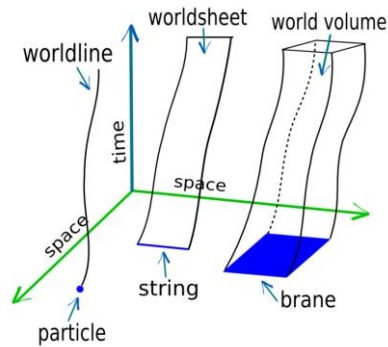
Descrierea generală

Teoria Stringurilor sau *Teoria Supercorzilor* este un concept ipotetic din fizică ce descrie Universul ca fiind alcătuit din mici corzi invizibile, cu o singură dimensiune - lungimea - și care emană materia vibrând la diferite frecvențe, precum în muzică se produc sunetele. Prin interacțiunea cu alte corzi sub diferite forme, acestea rezultă diferite particule elementare cu proprietăți fizice diverse.

Plutind în continuumul spațiu-timp, corzile sunt întinse sub tensiune, care are formula:

$\frac{1}{2\pi\alpha'}$, unde α' este pătratul lungimii corzii. Mărimea medie a unei corzi este aproximativ egală cu lungimea Planck (10^{-33} cm).

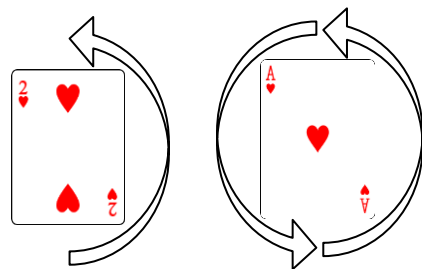
Corzile pot fi deschise (având capete) sau închise (unite cu ele însele în bucle închise). Întrucât o coardă nu ocupă un punct (ca și particulele), ci o linie în spațiu în fiecare moment, istoria sa în spațiu-timp poate fi reprezentată printr-o suprafață bidimensională numită *suprafață de univers*. Astfel, în cazul unei corzi deschise, suprafața de univers va fi o bandă, pe când în cazul unei corzi închise aceasta va fi un cilindru sau un tub.

Scurtă istorie

Teoria Stringurilor a fost inventată la sfârșitul anilor '60, în încercarea de a găsi o teorie care să descrie interacția tare. Baza acestei teorii a fost ideea că particulele ar putea fi considerate ca undele dintr-o coardă, iar interacțiunile tari ar putea corespunde bucăților de coardă care trec prin celelalte bucăți de coardă.

În anul 1974, Joël Scherk și John Schwarz au publicat o lucrare în care au arătat că teoria ar putea descrie forța gravitațională dacă tensiunea în coardă ar fi de aproximativ 10^{39} mai mare, iar, totodată, prezicerile acestei teorii ar diferi de cele ale relativității generalizate cu distanțe de doar 10^{-33} de centimetri. Totuși, întrucât majoritatea fizicienilor abandonaseră deja teoria inițială a stringurilor, lucrarea lor nu a fost îndeajuns apreciată. Astfel, după moartea lui Scherk, John Schwarz a rămas singurul susținător al *Teoriei Stringurilor* până în anul

S
p
i
n

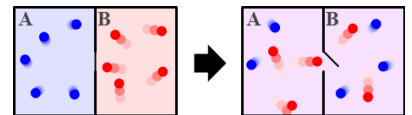
7

S
p
i
n

1984, când acesta, împreună cu Mike Green, a publicat o lucrare ce arăta că teoria ar putea explica de ce unele particule au o rotație intrinsecă spre stânga.

Până în anul 1995, oamenii de știință considerau că există 5 teorii ale supercorzilor: tipul I (care are o supersimetrie în zece dimensiuni și se bazează, spre deosebire de celelalte, pe șiruri deschise și închise neorientate), IIA, IIB (care alcătuiesc împreună tipul II, acesta având două supersimetrii în zece dimensiuni); diferența dintre cele două este aceea că teoria IIA este nechirală - păstrează paritatea, astfel încât imaginea oricărui fenomen în oglindă este identică cu acesta - pe când teoria IIB este chirală, deci nu păstrează paritatea) și două versiuni ale teoriei heterotice a corzilor (bazate pe un hibrid neobișnuit al supercorzilor de tipul I și al stringurilor bosonice - care determină numai existența bosonilor, particule cu spin întreg - 1 sau 2 -

și satisfac statisticile Bose-Einstein - care descriu una dintre cele două posibile modalități prin care un grup de particule, care nu interacționează și sunt identice, pot ocupa un set de stări energetice discrete disponibile la echilibru termodinamic).

Această perspectivă s-a schimbat când Edward Witten a sugerat că aceste teorii sunt numai cazuri izolate ale unei teorii ce descrie un Univers cu 11 dimensiuni: *Teoria M*, care prezintă materia din Univers ca fiind conectată la o

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

singură structură imensă, numită *membrană*.

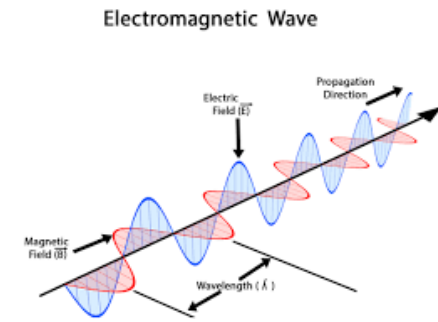
Cele patru forțe fundamentale din Univers

$G = 6.67408(31) \times 10^{-11} m^3 kg^{-1} s^{-2}$ este constanta atracției universale (măsurată pentru prima oară în anul 1798 de către Henry Cavendish), iar m_1 și m_2 sunt masele celor două particule / corpuri care se

Forța electromagnetică acționează doar asupra particulelor încărcate electric (cum ar fi electronii și quarcii), și este mult mai puternică decât forța gravitațională (atracția electromagnetică dintre 2 electroni este de aproximativ 10^{42} mai mare decât atracția gravitațională dintre aceștia).

Forța dintre două particule cu aceeași sarcină electrică este una de respingere, pe când două particule cu sarcini electrice de semne opuse se atrag. Întrucât orice corp mare conține un număr aproape egal de particule pozitive, respectiv negative din punct de vedere electric, la scară mare această forță este foarte mică.

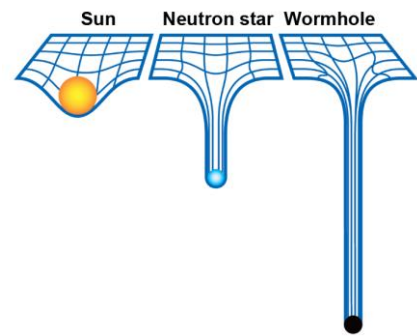
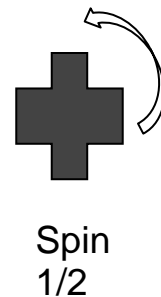
Această atracție este imaginată ca fiind produsă de schimbul unor particule virtuale de spin 1 numite *fotoni*.

atrag. Gravitatia este descrisă mai precis de *Teoria generală a relativității* (Albert Einstein, 1915), nu ca o forță, ci ca o consecință a curburii spațiu-timpului datorată distribuției inegale a masei în Univers.

Din perspectiva mecanicii cuantice, această forță de atracție este descrisă ca fiind purtată de o particulă de spin 2 cu denumirea de *graviton*, care nu are masă proprie, astfel forța pe care o poartă fiind de rază lungă.

Prima formă de gravitație, numită *gravitație cuantică*, *supergravitație* sau *gravitație singulară*, s-a dezvoltat în timpul erei Planck (până la 10^{-43} de

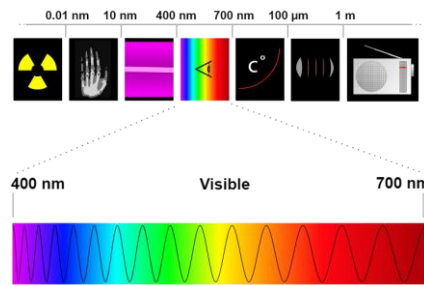
	Trei generații ale materiei (fermioni)			Bosoni ipotetici	
	I	II	III	γ	G
masă	2,4 MeV/c ²	1,27 GeV/c ²	171,2 GeV/c ²	0	0
sarcină	$\frac{2}{3}$	$\frac{2}{3}$	$\frac{2}{3}$	0	0
spin	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	2
nume	u up (sus)	c charm (farmec)	t top (vârf)	foton	graviton
	d	s	b	g	H
Quarkuri	4,8 MeV/c ²	104 MeV/c ²	4,2 GeV/c ²	0	? GeV/c ²
	$-\frac{1}{3}$	$-\frac{1}{3}$	$-\frac{1}{3}$	0	0
	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	0	0
	down (jos)	strange (ciudat)	bottom (bază)	gluon	boson Higgs
	ν_e	ν_μ	ν_τ	Z ⁰	W [±]
	<2,2 eV/c ²	<0,17 MeV/c ²	<15,5 MeV/c ²	91,2 GeV/c ²	80,4 GeV/c ²
	0	0	0	1	1
	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	0	0
	neutriniul electronului	neutriniul miuonului	neutriniul taonului	boson Z	boson W
Leptoni	0,511 MeV/c ²	105,7 MeV/c ²	1,777 GeV/c ²		
	-1	+1	-1		
	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$		
	electron	miuon	taon		

Forța gravitațională

Forța gravitațională este cea mai slabă dintre cele patru forțe. Ea este o forță universală, întrucât orice particulă simte această forță în funcție de masa și energia sa.

Ca forță, gravitația este descrisă de Sir Isaac Newton prin formula:

$$F = G \frac{m_1 m_2}{r^2}, \text{ unde}$$

secunde după *Big Bang*).
Forța electromagnetică

Un foton *real* poate fi emis numai de către un electron, atunci când acesta își părăsește orbita și trece pe una mai apropiată de nucleu. Astfel, dacă un foton real se ciocnește de un atom, el poate deplasa electronul pe o orbită mai îndepărtată de nucleu, fiind absorbit, deoarece energia sa este utilizată de acel electron.

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

Interacțiunea nucleară slabă

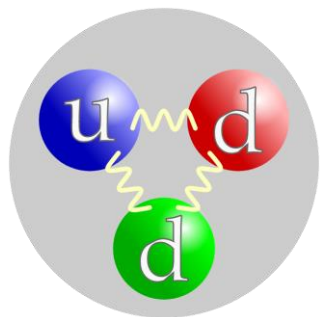
Interacțiunea nucleară slabă este responsabilă pentru radioactivitate și acționează doar asupra particulelor de materie de spin $\frac{1}{2}$, nu și asupra celor de spin 0, 1 sau 2 precum fotonii sau gravitonii.

În modelul standard, această forță este cauzată de schimbul de bosoni W (particule elementare din familia bosonilor care au sarcină electrică - simbolul W provine de la cuvântul *weak*, care în engleză înseamnă *slab*; aceștia se împart în bosoni W^+ , respectiv W^- , diferențiați prin sarcina electrică +1, respectiv -1) și Z (particule elementare din aceeași familie, similari cu bosonii W și notați Z^0 datorită lipsei sarcinii electrice).

Aceasta este singura interacțiune care poate schimba fizica particulelor și care încalcă paritatea de simetrie (întrucât acționează aproape numai asupra particulelor de o anumită chiralitate).

Conform teoriei Weinberg-Salam, la energii mult mai mari de 100 GeV (10^{11} electron-volți, masa aproximativă a unui boson W / Z), cei trei bosoni și fotonul s-ar comporta asemănător, însă la energii mai joase această simetrie dintre particule va fi distrusă, întrucât masa bosonilor ar crește cu mult, astfel forțele pe care acestea le poartă având un domeniu foarte scurt.

Interacțiunea nucleară tare

Interacțiunea nucleară tare este cea care ține quarcii împreună în protoni și neutroni, precum și protonii și neutronii în interiorul nucleului.

Se crede că această interacțiune ar fi purtată de o particulă de spin 1 numită *gluon*.

Interacțiunea nucleară tare se caracterizează prin *restricție*: ea leagă mereu particulele într-o combinație incoloră. Astfel, un quarc roșu, unul verde și unul albastru se leagă între ei printr-un „șir” de gluoni, constituind un proton sau un neutron, iar un quarc se poate lega de asemenea și de un antiquarc, formând un *mezon* (o particulă instabilă, deoarece cele două componente se pot anihila reciproc).

Restricția împiedică, de asemenea, existența unui gluon solitar (gluonii sunt colorați), însă aceștia se pot grupa în colecții numite *glueball*.

Marea Teorie Unificată

Marea Teorie Unificată (MTU) este un model în fizica particulelor în care cele trei interacțiuni fundamentale puternice sunt fuzionate într-o singură forță. Fuzionarea acestor interacțiuni ar indica posibilitatea ca, în universul timpuriu, aceste trei interacțiuni să nu fi fost distincte.

S-a arătat experimental că, la energie mare, interacțiunea electromagnetică și cea nucleară slabă se unesc, rezultând interacțiunea electro-slabă. Astfel, modelele MTU prezic unificarea la o energie și mai mare a interacțiunii nucleare tari și a celei electro-slabe.

Modelele marii teorii unificate sunt văzute adesea doar ca un pas intermediar spre unificarea tuturor

celor patru forțe fundamentale într-o *Teorie a tuturor*.

A cincea forță fundamentală

Un grup de cercetători din cadrul Institutului de Cercetare Nucleară din Ungaria susțin că au descoperit o serie de dovezi ce indică existența celei de-a cincea forțe fundamentale ale naturii.

Fenomenul a fost descoperit pentru prima dată în 2015 de către Attila Krasznahorkay și colegii săi în timpul studierii luminii emise prin descompunerea radioactivă a beriliului 8. O serie de teste ulterioare au confirmat posibilitatea existenței unei particule descrisă ca *bosonul protofobic X*, creată din energia în exces emanată în procesul descompunerii atomului.

Această particulă, numită momentan X17, are o masă de aproximativ 17 MeV și ar putea purta o forță ce acționează pe distanțe foarte mici, comparabile cu dimensiunile unui nucleu atomic. Confirmarea existenței acestei particule ar conduce la confirmarea existenței celei de-a cincea forțe fundamentale.

(Sursa: <https://www.digi-world.tv/stiri/stiinta/o-echipa-de-cercetatori-ar-fi-descoperit-a-cincea-forța-fundamentală-a-naturii-care-ar-putea-fi-26926>)

Bibliografie:

- -ro.wikipedia.org;
- -en.wikipedia.org;
- -Stephen W. Hawking,
- „Scurtă istorie a timpului”;
- -selfeduc.ro;
- -ro.qaz.wiki;
- -descopera.org;

Cîrjea Ana,
clasa a IX-a MI2

*„Literatura... este uniunea dintre suferință și instinctul
pentru formă.”*
-Thomas Mann-

Luna

Prin iarbă încă-s uscate fire pe-
unde am stat noi
Acum le privesc singură, și mă
poartă înapoi.
În jurul meu e tăcere,ca în miez de
noapte
Aud doar la mine în minte ale tale
șoapte
De când stăteam tot aici, dar
amândoi,
Acum ce aș vrea să-ți zic eu aștern
pe foi.
Și-aș vrea mult să pot să ți le spun
în față,
Să lăsăm din nou urme-n iarba
moale
Dar iubirea nu-i nimic mai mult
decât o hooță
Ce te lasă cu sufletul și-inima
goale.
Doar luna printre ramuri vede și
mă jelește
Cum plâng și suferă când se
destramă iubiri,
Pe care tot ea le privea în toiul
noptii,
Când doi îndrăgostiți se lăsau în
voia sorții,
Iubiri ce le găsea după focuri ce-
ardeau tare,
Acum aceleași suflete vor să își dea
uitare.
Și tot luna privește , și crede că-i
păcat
Că omul nici cu sine nu este
împăcat.
Și luna tot privește, și chiar nu
înțelege
Cum pe-unul ca el omul nu poate
să-l dezlege,
De ce suntem făcuți să putem fi
răniți,
De ce ni se ia totul când suntem
fericiți,
De ce ne-ndrăgostim când n-avem
un viitor,

Stai liniștită,dragă lună, nimeni nu
știe
De ce ne este dat,de ce așa-i să fie,
Nici eu nu știu de ce mă nasc când
trebuie să mor,
Viața-i o mare piesă și-omul doar
un actor.

Iancu Andrada,
clasa a IX-a MII

Cum e să simți

O burniță grea îmi
încețoșează privirea. O privesc
cum se așază ușor peste conturul
peisajului înghețat, accentuând
fiecare colț, fiecare muchie, fiecare
asprime. Neglijența ce duce la
profilul aproape perfect al unei
ierni sufletești mă neliniștește
teribil. Din căldura camerei,
privind pe fereastra rece, simt cum
un tremur ușor începe să pună
cucerire pe fiecare fărâamă a
sufletului meu. În căutarea
alinării, mai aprind o țigară.

Fumul se contopește
uniform cu neclaritatea imaginii de
pe fereastră. Burnița s-a așezat
peste liniamentul urban
dezordonat și o ninsoare domoală
i-a luat locul. Urmăresc căderea
fiecărui fulg, îi văd cum dispar pe
asfalt. Mă impresionează cum ceva
atât de fragil poate provoca atâta
tumult prin contactul tragic cu o
suprafață atât de dură. Întunericul
material al drumului stârnește o
teamă în mine, aș vrea să pot opri
timpul, să culeg fulgii, să îi păstrez
în efemeritatea lor, să îi admir.
Mai trag un fum. Îl las să mă
inunde, să blureze imaginea
apăsătoare până nu o mai pot
vedea. Și totuși,zăpada curge din
cer, parcă mai înverșunată,
sentimentul e tot acolo, tot mă
zgârie ușor pe ceafă. Mi-e greu să
il identific, îmi respiră ușor prin

păr, își trece lama fină pe pielea
mea, mă împunge cu o gheară
ascuțită.

Ticăitul ceasului se aude
înfundat dintr-o altă încăpere. Nu
deslușesc în ce moment al zilei
coexist cu această gravură de
gheață. Aspectul himeric al
soarelui nu se distinge din spatele
ceții. Imaginea începe însă să se
anime, să prindă o formă a unei
inimi fictive, să bată în surdină. Îmi
sint propriul puls. Degetele mele
sunt în pericol, aproape le va arde
țigara. Privesc dezintegrarea
rapidă a hârtiei, a tutunului, a
conexiunii mele cu realitatea.
Ritmul crescând al lumii de afară
își transmite ecoul înăuntrul meu.
Inima mea își sincronizează bătăile
cu pașii puținilor trecători,
pupilele mele își mulează conturul
după roțile ce strivesc și topesc
zăpada, iar firele de păr se ridică
precum smogul ce colorează cerul
de prin hornuri.

Scrumul se desprinde din
vârful țigării. Cade în scrumieră.
Sint contactul dur, îi sint
vibrațiile, îmi sint tragismul.
Contemplez acest fapt, îmi imprim
în minte fiecare trepidație a
simțurilor. Învăț un tipar, vreau să
il redau, să mai cunosc acele
mișcări. Decid să mai trag un fum.
Îl simt cum îmi coboară pe gât, îi
sint gustul și nebulozitatea. Mă
înnebunește această necunoaștere,
îmi stimulează fiecare parte a
minții. Încerc să cuprind fiecare
latură a sentimentului, dar mi se
strecoară printre degete, îmi
ocolește bratele, se scurge printre
tentaculele conștiinței mele. Și
rămân cu această mare gaură
neagră în față. O simt cum îmi ia
toată energia, cum gravitația ei
absoarbe tot ce nu înțeleg, cum îmi
acaparează tot ce mă definește. Mă

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

părăsesc sentimente, pleacă gânduri, mă abandonează trăiri. Toate dispar în acea gaură neagră, sunt înghițite de abis, le privesc cu lacrimi în ochi, le celebrez nașterea în mine și conștientizez golul ce crește în spatele peretelui trupesc. În disperarea mea de regăsire, am o singură soluție: înghit gaura neagră.

Pașii de afară devin parcă tot mai violenți, vântul le întetește efectul. Încerc să caut expresivitatea în spatele agitației, să mă agăț de o funie să mă scoată din această fântână a căutării. Caut conexiuni între fizic și suflet, între sens și simțire, între mine și lume. Oamenii trec, oamenii vin, oamenii se opresc pe drum. Aș ieși și eu, să le scutur zăpada de pe capete, să îi agit puțin, să le transmit ceva freamăt. Mă gândesc ce sper să găsesc aici la fereastră. Amestec resturile din scrumieră, citesc în negrul adânc, îmi văd reflexia în luciul de dedesubt. Și îmi amintesc de mine. Simt nucleul dinăuntrul meu, pulsează, îmi transmite viață. Îl desfac în straturi, le privesc la microscop, apoi le cos la loc. Și privesc din nou afară. Pictura a păstrat continuitatea mișcării. Agitația e persistentă, un amestec omogen de necunoscut și de nesigur. Fie pierduți în vreun labirint piramidal, în vreo mlaștină a conștiinței sau o pădure a iertării, călătorii din cadrul ferestrei mă neliniștesc teribil. Aș vrea să îi ajut, să le dau flacăra simțirii, să îi mistuie și pe ei durerea dulce a vieții, să îi umple cenușa și să se transforme în Phoenix. Și totuși rămân înmărmurită la geam, captivă într-o ramă neprețuită. Nu știu de sunt eu tabloul sau freamătul de afară. Fizicul rămâne

fidel nemișcării în timp ce în mine se pierd și se câștigă războaie, cântă și mor păsări, se nasc și greșesc oameni.

Pe suprafața ferestrei încălzită de fumul țigării sunt zugrăvite forme care mai de care mai felurite, se contopesc culori, se pierd linii în confuzie, este un amalgam de informație indefinită. În unele momente de indecizie își mai pierde caracteristica de peisaj, mă poartă într-o natură moartă, se mai transferă pe o scândură roasă de timp, pe o pânză scumpă și înapoi pe sticlă. Lumea e într-o continuă mișcare, prinsă în rotația ciclică a planetei, captivată de iluzia vreunui concept intangibil. Intră și ies din platoul acestui film, își uită replicile, numără greșit pașii unui balet stângaci. Iar eu privesc oamenii, ce e o secundă pe lângă o bătaie de inimă, ce e un minut față de o propoziție, un deceniu față de o viață. Mă irită naivitatea trecătorilor. Aș vrea să le dau un alt scenariu, să aibă o altă mișcare pe scena improvizată, dar nu pot fi regizorul suprem. Replicile-mi proprii sunt scrise, eu trebuie să le interpretez, să le fac să prindă viață prin vibrații.

Oscilația iritantă a pendulului sufletesc îmi dă motivația de a-mi încheia expozițiunea zilei de azi. Să plec și să scriu următoarele rânduri ale orelor ce au rămas. Țigara e aproape stinsă, o strivesc de marginea scrumeriei, o arunc în propriile-i resturi. Cana de cafea e goală de mult, a privit toată această contemplare tragică în tăcere. Zațul de pe fund îmi urează o zi bună. Mă ridic, devin o marionetă în teatrul de păpuși al vieții.

Ies în stradă lăsând ușa să se trântescă cu zgomot. O ultimă reverberație vine de la fereastra deranjată de mișcarea bruscă. Trecătorii sunt tot pe stradă, aceeași mulțime de suflete neștiutoare, de minți încărcate, de picioare grele. Încă ninge. Un fulg mi se oprește pe vârful nasului. Contrastul de căldură transmite un fior. Îl las să se topească ușor în timp ce îi admir ultimele momente. Ridic privirea spre cer. Închid ochii și simt fiecare fulg cum cade. Și totuși... ce frumos e să simți.

*Traleș Marta,
clasa a XI-a M12*

Trupul meu cenușă

Casa noastră arde,
Între cer și pământ se cântă omorul
Limbi de foc se scurg sfânt,
strâmb,
Norii ard fumegând
Se reflectă în fereastră.
Casa noastră arde,
Focul e stâncos și fluid
Dumnezei ce (re)nasc din
Întuneric și cenușă
Distruge și purifică deopotrivă.
Aș fi foc,
Dar eu ard deja.
Loială casei noastre
Singura noastră casă
Mă topesc și alunec.
E cald și e frig
Carnea mă doare și se scurge pe
podea,

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

Flăcări imense

Mă-nghit,

Mă-neacă,

M-amestecă-n mine

Să ard a răsărit.

Alerg, alerg și stau pe loc

Ca-n toate visele mele

Picioarele-s topite; mă lipesc de-un tavan.

Închid ochii.

Văd creste de foc în oglinda mea

Voi alerga mâine poate

Pentru că acum focul se reflectă în fereastră-

Ușile ard-

Și în ochii mei

Mă înțepă focul pe retină.

Pene ard

Frica e arsă,

Înțepenită

Limbi de sânge ce se scurg pe frunte

sfânt,

strâmb,

Momente trecute înțepenite și ele

Lipite de perete.

Casa noastră arde,

Este destul somn pentru toată lumea.

Matiș Sara,
clasa a XII-a SNI

Anestezie

Simt vântul cum îmi gădilă

pleoapele,

E o briză surdă ce mi le atinge.

Zâmbește -

În timp ce scutură florile de cires

Și le lasă să cadă

În apă.

Mă aplec și văd o oglindire bizară
Ce mă străpunge pentru un
moment :

O imagine a unui prezent mai mic.

Aveam câțiva ani când mă uitam

la cire

Și vorbeam cu acel cais din colț

Care, din grădină, înflorește

primul.

Era magic să te minunezi

De existența unei buburuze, a unei

flori,

Al unui cer și al unor oameni

Care să te mângâie.

Acum, pierdut-am tot.

Timpul nu mă mai lasă să privesc

în urmă

Și să fiu copila ce am fost cândva.

Dar, cu speranță, încerc să refac o

clipă

Din toată istoria o aleg pe una

Și presar puțin nisip într-un

rucsac

Crengi moi, semințe, frunze rupte

și goale,

Visând să crească, nu flori, ci

trăiri și viață.

Și în sera mea multifuncțională

Încerc să șes povești și dorințe

Devenite Realitate.

Dar mă desprind de sufletul aceluia

copil,

Căci timpul este neîndurător și nu

mă lasă să-i vorbesc...

Iar vocea anotimpului pe care o

iubeam cândva,

Suflul și atingerea lui,

Îmbrăcate într-un strop de lumină

Și-ntr-o amintire purtată departe

Le simt acum

Ca pe o înțepătură adâncă și vidă

Care, asemenea unei vrăji,

Te face să vezi frumosul și urâtul ,

Dar nu și ce te doare și te face să

simți.

Le simt-

Anestezic.

Dumitru Ana-Maria,
clasa a IX-a MII

Copilul sau creatorul

Mulți nu mai știu cum este să
privești

O cochilie de melc în timp ce
crești

Cum e să te-ntrebi de ce lucește
Și în spirală înflorește

Cu stil.

Mulți nu mai știu să privească
spre cer

Și să zâmbească atunci când îl văd
Căci un mai presus motiv de

bucurie cer

Și furtuna sau gerul le prevăd
Cum vor apărea în viața lor subtil.

Mulți au uitat ce înseamnă să fii
copil...

Înseamnă să nu ți se pară straniu
că vântul îți vorbește

Să simți doar cum pur mama te
iubește

Să porți o piatră din loc în loc ca
pe-un prieten

Să fii un creator etern.

Stau și îmi închipui cum copii

Prepară poțiuni magice și
mâncare

Din măcăciuni, nisip și ghimpi

Ce transformă melcii într-o floare.

Cum ei vorbesc cu animale de pluș
și cu alte jucării

Creând lumi tăcute și proprii

Fără alte vorbării

Ci doar simțind

Lucruri pe care curând le vor uita.

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

Și-ți spun: „Intră și tu în lumea mea!”.

Dacă ai căuta toți copiii din lume
Ce dau semne de mici creatori
Ai crea o armată de mare renume
În numele bunătății luptători.
Căci nimic nu găsești niciunde
De valoarea candorii sale
Ale cărei lumină și unde
Le poartă stelele sub soare.

Dacă ar fi copiii creatori
Găsim ascunși învingători.

*Dumitru Ana-Maria,
clasa a IX-a MII*

Dacă merele ar fi (fost) altfel

Dacă ar fi o lume în care cresc
amintiri
În care urci și cobori pe dealuri
pentru a aduna sunete
Și mișcări
Atunci vântul ar cânta mai tare
Și lumea nu ar mai fi
Cu capul în nori.
Când ai mușca cu poftă dintr-un
măr
Ai știi exact aromele pe care le-ai
simțit
De alte mii de ori.
Nu te-ai mai mira când ți-ai da
seama
De existența unor umbre
Urmă de foc, urmă de flori.
Când ai cânta la pian
Ai privi stins atingerea clapelor
Valsul mâinilor tale, un apus cânt
Deasupra aceluiași ocean de
strălucire
Și a neantului discret
De pe pământ.

Cum ar fi să privești pe podea
Urmele pașilor tăi atingând-o
Din timp în timp

Să observi cum ai căzut, te-ai
ridicat
Cum ai alergat, cum ai rămas
blocat
`ntr-un anotimp.

Iar după, ca o străfulgerare, îți
vine ideea
„Cum lumea ar fi total diferită
Dacă amintiri nu ar mai fi
Iar totul ar fi o risipă
Și de vânt spulberat într-o clipă
Asemenea unei pădii.”

Acestea erau doar gânduri
Ce alunecau la apus de soare
Din mintea unui om.
Gândindu-se ce gust sterp ar avea
Mărul din care mușca
În absența amintirii lui.
Fără prezența subtilă a semințelor
pline
A cuvintelor unui copac aduse de
vânt
A parfumului unor de altădată
flori.
Dacă merele ar fi fost altfel
Și gustul nu l-am fi putut simți
Atunci nu am mai știi sigur
Cum e să muști dintr-un măr.
Dar dacă merele ar fi altfel
Și tot prin aroma lor ți-ar șopti
Oare nu te-ai mai simți singur
Sau te-ai pierde cu totul în magia
lor.
Căci amintirile cresc cu rădăcinile
înfipte în pământ
Și nu se mai desprind
Decât dacă cineva le taie sau le
roade.
Căci amintirile își cunosc al lor
cânt
Și durere aprind
Când cineva le desparte.

Le poți culege ca pe niște mere
Și poți să le semeni în sufletele
altora

Doar udându-le și dirijându-le cu
grijă.

Dar nu poți totuși a culege
amintiri
Doar pentru tine.

Căci orice măr trebuie împărțit.

*Dumitru Ana-Maria,
clasa a IX-a MII*

Despre oameni

Este vorba despre noi, căci totul
începe de la un simplu cuvânt.
Este vorba despre prima sămânță
ce a ieșit din pământ
Ce pare metamorfozat și rotund
un ou
(Căci forma ovală și-a cam
pierdut-o)
Și în stadiu embrionar, perfect
Un om.

Straniu este că de unde a venit și
ce are de făcut nu știe
Și-mi aruncă priviri mie
O scânteie din cer
De parcă aş putea cui va să-i cer
Răspunsuri.
Sau de parcă aş știi eu ceva...

Trec zile, nopți și ani fără-ncetare
Și fără vreo ezitare
Omul continuă să spere
Că va găsi răspunsuri, va crește.
Dar odată ce anii trec
Omul întâlnește oameni

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

Care vin, pleacă și trec
Și rămân.
Omul pierde și câștigă
Omul doarme, omul plânge
Omul vrea să trăiască emoții
Și vrea să evadeze din închisorile
lor.
Iar omul uită de întrebările cu
care a plecat.

Și într-un sfârșit de drum
Sau într-o răstălmăcire a sa
Omul își ia rămas bun
De la ceva drag...
Și se pierde.
Atunci omul își amintește de
întrebările fără răspuns
Și rămâne cufundat în abisurile
lor
Cât timp nu găsesc nimic ascuns
Dar nu și comoara pe care o vor.
Așa că trăiesc mai departe...

Oamenii nu își dau seama
Ce a avut valoare pentru ei
Până nu pierd.
Dar oamenii
Nu au șansa să descopere ce are
valoare pentru ei
Până nu trăiesc.
Oamenii caută doar mereu o
busolă ce să îi ghideze pe drumul
corect
Și să îi dea valoare căii pe care o
urmează.

Cândva credeam că pot trăi și în
absența milioanei de oameni din
jur
În universul mărunț al familiei
mele
În care nu aveam de ce a mă teme.
Credeam că pot rămâne aici în
casă
Ascunsă sub masă
Și scriind poezii.
Dar cu primul pas făcut în lume
Cu prima ezitare anume
Cu prima experiență în plus

Cu prima întrebare în minus
Și cu alte zeci la care nici nu te-ai
fi gândit
Descoperi că
La fel cum rănilor amintirilor triste
nu se pot vindeca vreodată
complet
Vibrația emoției nu poate fi
simulată,
Iar prietenia, bunătatea, iubirea
nu înseamnă nimic
Fără oameni.
Deci masa mea
Era prea mică să intre întreg
universul sub ea.
Trăim într-o lume în care trebuie
să trăim
Și să ne transformăm pentru a fi
noi înșine,
Să luptăm pentru a înțelege
Și să nu ne ascundem pentru a
putea fi.
De aceea omul are nevoie de
oameni
Asta e tot ce știm.

Dumitru Ana-Maria,
clasa a IX-a MII

Doar stele

Un univers... Lumina vrea să
atingă pământul.
De ce? nici nu știe – dar tot o
face.
Va vibra și va schița un zâmbet
În creionul de acuarelă uitat.
Tu privești ca același de-atunci
Întrebându-te de ce te-a lăsat

Chiar aici, speriat, printre frunze
Și resturi de păpădii,
Sămânțo de cântec.

Te deschizi și ceru-ți aruncă
O privire tăcută prin stele
Le numeri, te tot uiți la ele
Dar nu înțelegi.

Și-atunci, pentru prima oară în
viață
De când cu cretă ai fost desenat
Lipit de asfalt
Realizezi că ești aici
Cu mine, cu ea și cu el,
Cu șoapte, secrete ascunse,
Părticică din cer.
Ai fost ales să poți s-atingi magia
Ai fost creat miracolul să-l simți
Să-ntrebi: De ce eu?
De ce eu și nu gândacul ce
alunecă acum pe o frunză?

Dar ești aici în el ca să luminezi
Și să trezești nisipurile, piatra
Spre el, oceanul albastru,
În care viața se-apropie și pleacă
Rămânând totuși în el
Noapte de noapte.
Căci oare visele nu sunt simple,
În praful, stele?...

Dumitru Ana-Maria,
clasa a IX-a MII

Fotografie de primăvară

Ascult cerul cum își crapă culorile
în zori de zi,
Cum le frământă printre degetele-i
nori
Și le topește,
Lăsându-le să se scurgă în
Stropi de rouă.
Plouă.
Și totuși niciun strop de apă.
Doar ale dimineții lacrimi
Ce tremură și tresar nevăzute
În șoaptă...prin iarbă.

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

*Dar ploaia aceea de flori
catifelate*

*De picături și fulgi micuți de-
argint*

*Nu-i croi nici de pietre, nici de
apă,*

nici de frunze uscate.

*Ci doar de vibrații pe care sufletul
meu le simte.*

*Mi s-a topit culoarea dimineții în
palme..*

Încerc să o lipesc din nou pe cer

Dar timpul mi-o aruncă pe

pământ

Ș-o adoarme.

*Clipesc ... și gust puțin din
primăvară*

*Un vârful din bobocul său, din
frunza sa*

Cu grijă, să nu o rănesc,

Să nu o doară.

*Și simt un gust amar pe vârful
limbii*

O frunză îmi întunecă privirea

Uscată și neagră

*Îi simt umbra și simt cum mă
strânge de mână.*

O altă aromă iute, arzătoare

Topită într-un roșu-arămiu

Mă izbește și simt

Că îi dă viață.

Cui? ... Amintirii,

Căci ea a stat ascunsă

Într-un strop de rouă, ofilită;

Într-o frunză moartă, verde-vie

Și într-un petic de cer uitat.

E primăvara mea necunoscută

Prin care calc ca și prin neant

Trăind în trecut și în viitor

Și chiar și în prezentul trecut

*Fără să pot simți vreodată
totul într-o clipă.*

*Și privind cupe de aur și clopoței
de zăpadă*

*Sorbind din dulcea rouă a
speranței*

*Mă strecor printre crengile
copacilor să îmi culeg*

Amintirea.

O ating, o privesc încet de tot,

Iar florile se uită la mine

*Cum vorbesc cu o scânteie de praf
Deșirată.*

*Îmi tremură vocea, căci natura
freamătă*

Pot să aud, să văd și să simt!

Îmi iau amintirea și-o prind

*Într-un album de-al meu de
fotografii...*

În suflet.

*Dumitru Ana-Maria,
clasa a IX-a MII*

Metamorfoză

Creștem trăind și trăim crescând

*Privind viața cum zburdă și
zboară*

Prin alese grădini.

Dar cum lumina se stinge curând

Ne pierdem visând ca-ntâia oară

În parfum de crini.

Totul se schimbă și totul pleacă

*Până și timpul pare mai rapid sau
mai lent,*

Iar știind că totul o să treacă

De la fericire la tristețe, de la

pustiu la sentiment

Ai prefera să te metamorfozezi

Altfel.

*Când voi fi mare vreau să am o
herghelie de fluturi,*

Dar pe care o voi numi fermă

Fiindcă îmi sună mai familiar.

Atunci dintr-o mulțime de lucruri

Voi păstra o seră

Pentr-un material auxiliar.

*Am crescut observând fluturi și
poate și ei pe mine*

*Dând din aripi în șoaptă peste
flori de rouă pline*

*Și am încercat să le pătrund
înțelesul transformării*

La fel ca și sensul uitării.

*Cum trăiesc ei așa puțin și își
dedică totuși*

Timp să mă uimească

Și să se preschimbe pe sub uși

Din fir în artă, să privească

Altfel lumea.

Prin schimbările sale repetate

*Care îl regăsesc ca fiind același
Adună-nțelepciune ca un*

apicultor.

*Și-n aripile diafane ale ființei
minunate*

Aflu că rupt dintr-un butaș

Fluturile e singurul

Nemetamorfozat.

*Probabil că în ziua în care ne vom
preschimba*

Și vom trăi clipa ca pe ceva

permanent,

*Atunci nu doar fluturile se va
metamorfoza,*

Iar noi în continuare incomplet.

*Căci bătaia de aripă se înscrie în
timp*

Și are răbdare să fie

În vreme ce lumea se pierde în

răstimp

Și numai transformată ea învie.

*Dumitru Ana-Maria,
clasa IX-a MII*

Umbra

În verde și galben
Se prelinge pe pământul jilav
O umbră mută.
Nici prea mare, nici prea mică
Ci perfectă, de mărimea unui
copil.

Am întâlnit-o într-o vară când
stăteam la umbră de cireș
Și citeam.
Timidă, se strecura pe pământ și
mă tot distrăgea
De la micul meu act învățător
Îndreptându-mă spre unul
Creator.

Am rămas așa o clipă gândindu-
mă dacă să o las să citească și pe
ea.
Și am lăsat-o...
Ne-am cufundat amândouă în
lectură
Adânc de tot printre cuvinte
Simțind doar ce un om și o umbră
ar putea simți.
M-a strâns de mână când
traversam oceane de care îmi era
frică
Și m-a-ndrumat înainte.

A doua zi am chemat-o la joacă
Și ne-am ascuns printre copaci
Apoi prin straturi mici de flori.
Pictam, zâmbeam și alergam
Prin grădină
Sperând că ea va fi mereu acolo
În lumină.

A trecut un timp, uitând-o în
tăcere
De teama de a avea prieteni
imaginari
Până în ziua în care am regăsit-o
Ascunsă în cărți.
Nu voiam să o îndepărtez, dar aș
fi făcut-o,
Căci imaginația-mi părea a mă
întrece
Și a mă afunda într-un labirint.
Însă, deși îmi plac misterele,
Am decis să aleg libertate.

Dar prin flori și cărți tot mă
întâlneam cu ea
Uneori chiar stând prinsă de aripi
de fluturi
Într-o dorință strașnică mă trezea
De-a descoperi ce-ascunde
pământul.
Când am mai crescut și am
început să scriu
Era mereu pe foaia de hârtie
Zâmbind sincer fără știre
Din când în când și lăcrimând.

O umbră mai pură ca ea n-am
cunoscut.

Dacă v-ați întrebat dacă umbrele
pot scrie
Să știți că poate fi adevărat.
Iar dacă v-ați întrebat ce le face
legate să fie
De locuri, fapte, priviți îndat`
Adânc.

Nu îmi puteam imagina vreodată
că a vorbi cu-o umbră
Mi se va părea a fi un fapt banal
Atât de des... Anual
n-ar fi de ajuns.
Totul începe căutând
Prin jocul agățat în gând
Și în unghiul în care soarele
Îți luminează viața.

Dumitru Ana-Maria,
clasa a IX-a MII

Un viitor mai mic

Doar cerul... Un fulg de zăpadă se
desprinsese din norii țesuți parcă
din pulbere de stele, din lumină,
din cuvinte.

La sfârșitul secolului al
nouăsprezecelea magia stătea
ascunsă în cele mai întunecate și
prăfuite unghere, căci dintr-o mie
de oameni arareori găseai unul ce
să pătrundă în profunzime taine ca
aceasta. Cu nasul lipit de geamul
rece, Helen privea pierdută primul
fulg de toamnă târzie. Abia respira
de teamă să nu-l topească, să îl
copleșească cu emoția de care nu
fusesse conștientă până când și-a
simțit bătăile inimii. Dar clipa a
trecut și scânteia de speranță a
ajuns pe pământul umed,
dispărând în ceață la fel cum ar fi
fost dacă nimeni nu ar fi văzut-o și
nu i-ar fi simțit teama. Însă ea trăia
încă în sufletul lui Helen: ca o
image ștearsă în care lumina
lămpii și căldura focului abia
pâlpâind tremură.

Dar nu era totuși singură; îi erau
aproape câțiva oameni speciali.
Sora ei mai mare, Caroline, stătea
în genunchi, pe pat, cu cotul
aproape lipit de al ei. Avea părul
blond, prins în două cocuri mici,
iar câteva bucle își topeau
strălucirea pe chipul ei palid, de
gheață, încălzindu-l. Era
îmbrăcată într-o rochie de un
albastru-cretă, cu mâneci largi,
căptușită pe margini cu dantelă. Îi
era mare, mereu se împiedica în
ea, dar era singura în care se
simțea ea însăși. Caroline visa să
devină balerină, dansa în somn și,
dacă i se permitea, în timp ce lucra.
Dar știa că visele rămân vise, nu
credea în minuni. Viața o lovise de
prea multe ori. Helen, în schimb,
credea din tot sufletul în visul

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

surorii sale și într-un viitor mai bun. În magie! Și mai cunoștea pe cineva care încă spera... sau încerca să spera. Emily, fetița scriitoare ce, în celălalt colț al camerei, torcea la fus. Venită dintr-o familie săracă, darul ei rămăseseră niște foi de hârtie, puțină cerneală, o pană, două cărți și o inimă ce putea cuprinde întreaga lume. Puterea sa era nemărginită, iar durerea își lăsase amprente doar în rănile de pe vârful degetelor, de pe tălpi, în zgârieturile și praful de pe față. Și, undeva, în adâncul sufletului... Dar acest locșor fermecat - cum spunea Helen - se oglindea exact cum era acolo, pe hârtie, tăcut și neatins, însă de o candoare absolută. Uneori, Emily purta o rochie albă în partea din față și neagră spre mov în spate și în lateral, cu nuanțe șterse, cu marginile mânecilor largi, tot albe și o bonetă de aceeași culoare. În rest, o puteai vedea doar în haine maronii, cu petice și rupturi, legate în talie și la umeri cu șireturi și șnururi. Toate murdare, ude, pline de sarea unor clipe amare. Dar în acea lumină aproape inexistentă și într-o umbră ce îți înghițea orice urmă de speranță, copila continua să creadă în povești.

Deodată, atmosfera tainică s-a spulberat în zgomotul unei uși trântite. Cea mai mare dintre cele patru fete, cea care răspundea la numele de Elizabeth, intrase agitată în casă cu o cutie de carton în brațe. Avea obrajii umezi, se vedea că plânsese, iar umbrele de pe chip îi conturau perfect frământările.

- Lizzy, ce s-a întâmplat? întrebă Emily speriată, ridicându-se brusc de la roata la care torcea.

Fără să poată vorbi, cu mâinile rănite de la căratul lemnului, Elizabeth s-a așezat în genunchi și și-a aplecat brațele asupra a ceea ce avea în interior. Cu grijă, a luat în brațe mica minune: un copil! Era un bebeluș ce împlinise un an, exact în acea zi, așa cum scria pe biletul din cutie. Avea ochii albaștri, adânci, încărcăți de speranță, inocență și bunătate, iar buclele aurii ascundeau frumusețea și dragostea regăsită în viitoarea sa viață.

- Cum o cheamă? întrebă Helen, abia reușind să vorbească din cauza emoției.

- Madeline, rostise Elizabeth dintr-o suflare.

- Te iubesc, Maddie! De aici, până la stele... șoptise micuța cu bucle șaten deschis și ochii căprui.

Însă Liz își făcea griji. Nu știa nimic despre trecutul fetiței. Îi fusese pur și simplu trântită în fața ușii... Părinții ei fuseseră învățători la curtea Reginei Victoria, ai lui Emily croiseră haine, ai celor două surori navigaseră pe mări și oceane. Dar ai micuței Maddie? Ce avea să se întâmple cu ea?

Încă un copil rătăcit... Acum erau cinci: bebelușul de un an, Helen - puțin peste patru ani și jumătate, Caroline - de aproape opt, Emily - mai avea o iarnă până să împlinescă unsprezece și ea - de cincisprezece. Cât și-ar fi dorit acum să mai fie o clipă în grija bunei Margaret, ca mai demult, când erau doar ea și Emily. Sau să-și mai vadă părinții un moment... doar un moment. Să îi mai îmbrățișeze o dată. Oare mai trăiau? Existau și aveau să se întoarcă? Trebuia să accepte: erau orfane... Cel puțin nimeni nu avea

să le mai ajute - erau singure pe lume.

Acum aveau în față o viitoare poveste ce urma să schimbe cursul istoriei. Căci, odată cu venirea lui Maddie, aveau toate cele patru piese din harta pierdută ce fuseseră cândva a părinților lor. Acei copii de odinioară ce fuseseră adoptați de Margaret și reușiseră să dezlege o parte din mister. Ea le dăduse harta! Pentru că știa că sunt speciali. Și îi iubise mult, enorm de mult... Dar miracolele iau timp și drumul către cartea legendă, despre care se spunea că ascunde toate secretele rămase în necunoscut, s-a pierdut. Acum ele trebuiau să îl continue. Să descopere taina. Să găsească magia. Să schimbe lumea.

Viitorul era în mâinile lor! Dar era încă prea mic pentru a-și stăpâni furtuna lăuntrică. Prea mic pentru a înțelege că, din acest univers, el face parte din ceea ce noi numim timp, din ceva ce ne definește. Și totuși, încet el crește. Și își dă seama că nu este singur pentru că tot ceea ce a fost cândva cu el, lângă el, în el, va rămâne acolo pe veci. Viu! Fiindcă viitorul este al meu, al tău și, doar ținând de mână acest copil plâpând și inocent, putem crește împreună.

Da, ele urmau să găsească acea carte misterioasă și să reaprindă scânteia pierdută a omenirii. Căci de-aici începe magia... Din interiorul nostru.

Lumina lămpii s-a stins, iar focul abia mai pâlpâia. Doar cerul rămăsese treaz... El știa tot. Căci din lumina sa se născuse universul.

Dumitru Ana-Maria,
clasa a IX-a MII

Timp

Tic-tac, tic-tac...
Plouă cu secunde.
O interminabilă ploaie umezește
straietele timpului,
Stropește, cu frânturi de amintiri,
inimile tuturor.
Căci toți stăm în ploaie.
Asemenea picăturii chinezești,
Ploaia lovește pereții sufletului
omului;
Ricoșează, se pierde-n ungherele-i
întunecate
Și sunetul contactului persistă,
Într-un fel de ecou mut.
Tic-tac, tic-tac...
Miliarde de stropi de secunde cad,
pe rând, din ceruri.
Una câte una,
Picăturile sunt adunate într-un vas
de sticlă,
Fragil, transparent, incolor,
Și îngheață, rămânând acolo,
pentru totdeauna.
Trecutul este, de fapt, un vas ce
conține amintiri.
Fiecare clipă distinctă, odată
consumată,
Sfârșește în acest recipient –
Se contopește cu masa neuniformă
de secunde.
Vasul pare a fi plin,
Dar nu se umple niciodată.
Și ce este prezentul,
Dacă nu picăturile de secunde?
Iar viitorul ce mai poate fi?
Viitorul sunt norii.

Iar Dumnezeu este adierea ce îi
pune în mișcare...

*Markovszky Carla,
clasa a X-a SS*

Poezie chipului meu

Ochi răzvrătit, ochi nemulțumit,
Tot neamul de privirea ta s-a ferit,
Sprânceană-ncrunțată, deasupra
ochiului uitată,
Ce nu a mers bine-n viața ta lată?

Cearcăn atârând sub ochiul
răsfățat,
Câte nopți de nedormit a-ndurat,
Lacrimă balansoar de la răsărit,
Câte mii de amintiri ai răscolit?

Șuviță pe obraz subtil clătinând,
Vestind viitorul sufletesc vânt,
Obraz înroșit de cine știe ce
individ,
Ții minte cum era să te simți în
vid?

Frunte vastă, adăpost al
gândurilor fără rost,
De ce te încrețești într-un mod
atât de anost?
Of...chip încleștat din oglindă
Ce te comporți de parc-ai avea
reflexia murindă?

Of...ce chip nostalgic văd eu
câteodată
Zici că ar fi un îndrăgostit
Care nu are nimănui
dragostea de oferit...

*Maroșan Diana,
clasa a IX-a SNI*

Adolescentă

M-am trezit adolescentă
Gata să îmi dau sufletul
Pentr-un moment fără turbulență,
M-am trezit cu chipul întomnat
Cu ochii gata să fie udați
Pentr-o singură secundă de
singurătate.

M-am trezit, ca după-un scurt vis
Adolescentă-n toata firea,

Simțeam cum se scurge omenirea
Și nu puteam nimic a face concis.

M-am trezit dintr-o dată
adolescentă
În piept stăruind o stare
incompletă,
Nu știam ce mai îmi doream
Nimic nu era de ajuns pentru a mă
simți sus.

M-am trezit într-o stare
adolescentină
Cu sufletul îmbrăcat ca o cămașă,
Gata să mă simt ca în carantină
Oricând mă-ntrebam dacă sunt
neiubită.

M-am trezit adolescentă,
Dar totuși țin minte ceva
nostalgic,
Îmi amintesc cum într-o zi, am
adormit
Cu eul atât de fericit...eram
copil...

*Maroșan Diana,
clasa a IX-a SNI*

Există Dumnezeu

Când mă uit în sus
Și plouă metalic pe acoperiș,
Mă gândesc că trebuie să existe
ceva magic,
Doar de unde s-ar naște ploaia?

Când privesc ramura unui copac
Și pe ea observ un mugure gata
să-mbobocească
Contemplez și ajung la concluzia
că totuși trebuie să existe
Cineva după a norului poartă.
După ce văd cum iarba se înalță,
Spre cosmicul univers de departe
Mă pun pe ale mele mii de idei
Și cred că poate există cineva la
etaj.

Când însă te privesc, de-abia
atunci înțeleg
Și realizez că nu are cum să nu
existe Dumnezeu
Când am o astfel de minune lângă
mine...

*Maroșan Diana,
clasa a IX-a SNI*

Gravitația

Când ploaia picură pe pământ
Și creează un zgomot plăcut
Îmi amintesc fără să fi vrut,
De tot ce am fi putut să fi avut.

Când lacrimile mi se scurg pe
obraji
Îmi trece prin față tot ce este
frumos,
Inclusiv gravitația care îmi atrage
Comorile ochilor în jos.

Când pe un deal mă așez și încep
să contemplan,
Simt cum dacă mi-aș da drumul aș
aluneca
Și de vină e doar gravitația...

Tot ce se întâmplă-n jurul meu,

Nu este mișcat de niciun zeu,
Ci doar de gravitație.

Slavă lui Newton care a
descoperit și i-a dat nume,
Acum când pic în această senzație
unică pe lume,
Am cui să îi atribui vina.

Numai gravitația e de vină,
Am picat în această stare divină,
M-am îndrăgostit fără cererea
mea,
A ales în locul meu gravitația.

*Maroșan Diana,
clasa a IX-a SNI*

Pierdere ireparabilă

Mi-am pierdut pe șoseaua încinsă
Pietricica acea micuță aprinsă,
Mi-am pierdut în marea fără fund
Sentimentul acela atât de profund.

Am pierdut într-un nor pufos
Vata aceea de zahăr cu gust
zemos,
Am pierdut fără să vreau în plin
post
Un cuvânt urât pe jos...

Am pierdut într-o pădure deasă
Frunzulița care îmi aducea o stare
castă,
Am pierdut fără să știu în somn
Emoția eternă de a fi om.

Am pierdut fără știința mea în
palma sa
Întreaga, pregătita, inimă a mea.

*Maroșan Diana,
clasa a IX-a SNI*

Termen de valabilitate

Totul are un termen de
valabilitate,

Copilul lipsit de maturitate,
Ochiul îndrăgostit de creativitate,
Pământul cu așa-zisa gravitate,
Toate oportunitățile nelimitate,
Bătrâna cu nesfârșita amabilitate,
Tatăl cu ochii plini de
generozitate,
Fetița cu privirea umplută de
puritate,
Omul suferind din cauza unei doze
de sinceritate,
Persoana iubită comparată unei
zeități,
Cea mai înțeleaptă carte cu citate,
Traiul atât de frumos împodobit
cu complexitate,
Absolut tot are un termen de
valabilitate.

Așa că bucură-te și prețuiește
Mama cu iubirea cât o infinitate,
Iubirea care-ți e o necesitate,
Starea unică de castitate,
Buza gata de sărutat mustind cu
senzualitate,
Albinele care bâzâie-n jurul tău
agitate,
Mâna care-ți șterge lacrima cu
dexteritate,
Omul care te face să crezi în
umanitate,
Reflexia care e singura ta
responsabilitate
Pentru că vă spun:
Absolut totul are un termen de
valabilitate.

*Maroșan Diana,
clasa a IX-a SNI*

Doar un copil

Eh, e doar un simplu copil
Nu înțelege al vieții sens meschin.
E doar un copil,
Nu știe el mai mult în viață
Decât să nu depășească conturul
Și să privească jovialitatea-n față.

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

*E doar un copil,
Ce rost are să-l ascult?
Doar nu ține nimic în el ocult.*

*E doar un copil,
Ce însemnătate au lacrimile lui?
Îl privim, repejor îi și zâmbim
Și o să și uite de ce obraji îi sunt
uzi.*

*Eh, e doar un copil,
Ce știe el despre a avea o rană?
El fericirea o are ca principala
hrană.*

*Eh...poate au toți dreptate,
Poate sunt doar un copil cu
versuri lipsite de realitate,
Poate nu are rost,
Nu am inclus în mine niciun strop
de genialitate.*

*Sunt doar un copil...și ce-are?
Sunt doar un simplu copil
Care plânge când îl doare...*

*Îmi pare tare rău acum
Că v-am răpit din timpul de a fi
adult
Trebuia mai întâi programul să vi-
l consult.*

*Îmi pare rău,
Trebuia să mai visez încă un pic,
Să mai fiu copilul ce eram mai
demult.*

*Maroșan Diana,
clasa a IX-a SNI*

Prea mult timp

*Prea mult timp ne este dat
Ne gândim fără cap
Că vom ajunge cândva să atingem
Și starea de împlinire.*

*Dacă ni s-ar da doar câteva zile
Am avea un plan pentru fiecare
Pe care probabil nu l-am respecta,*

*Dar măcar am trăi la maxim
viața.*

*Prea mult timp ne este dat
Și nici nu realizăm, de fapt,
Ajungem într-o zi frustrați
Că prea puțin timp am primit.*

*Of...nici nu realizăm decât când e
târziu
Că timpul nu e de nimeni luat
Și pentru fiecare persoană este
destul dat.
Nici nu realizăm că prea mult timp
avem
Și ne plângem de abia în ultima zi
Că nu am avut destul...*

*Maroșan Diana,
clasa a IX-a SNI*

O primăvară altfel

*2020...un număr ușor de
reținut; un an ce va fi consemnat în
istoria Planetei. Aceasta a fost
ultima frază auzită la televizor ca o
șoaptă chiar înainte să adorm.*

*După o iarnă atipică,
lipsită de frumusețea hainei
strălucitoare ce îmbracă de obicei
peisajul, lumea își pusese speranțe
că poate primii ghiociei vor prevesti
totuși mult așteptata lumină din
suflet. Să vină primăvara!*

*Din nou dezamăgire! Zilele
de martie au așternut un val de
tristețe, devenind înfricoșătoare. S-
a auzit că un dușman nevăzut*

*amenința lumea. Apăruse undeva
în îndepărtata Chină. Avea să
înceapă să câștige tot mai mult
teren, cuprinzând ținuturi, țări,
continente. Din acele momente
totul s-a schimbat. Au apărut
zvonuri, imagini și știri
cutremurătoare. Noi legi de
conviețuire, măsuri și îndemnuri
ale celor care hotărăsc destinele
omenirii apăreau pe zi ce trecea,
virusul devenea tot mai
amenințător. Peste tot domnea
incertitudinea. Ziua de astăzi nu
mai seamănă cu cea de ieri. Doza
de optimism cunoaștea o scădere zi
de zi.*

*Și totuși omenirea își unea
forțele pentru a opune rezistență în
fața noului dușman. Toată lumea
medicală, marile personalități
științifice depuneau eforturi pentru
a salva cât mai multe vieți.
Simțeam peste tot dorința și
îndemnul de a nu ceda, de a ne
păstra credința că vom câștiga
această luptă.*

*Și totuși lupta când se va
sfârși?! Cum va fi după aceea?
Vom deveni mai atenți, mai buni și
mai uniți? Să ai încredere!
Speranța trebuie să învingă! Îmi
spunea o voce din depărtare.*

*Apoi a urmat izolarea,
neputința de a-ți vedea familia,
prietenii, colegii și profesorii.
Doream să duc din nou o viață
normală, să mă pot bucura de
lucrurile pe care nu le luam în
seamă înainte, să pot privi cerul,
copacii și florile nu doar de la
fereastră.*

*Brusc, m-am ridicat din pat
speriată și m-am năpustit cu pași
repezi spre geam. Speram să văd
oameni forfotind pe străzi,
bucurându-se de acest minunat
anotimp, dar atunci am realizat că*

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

*acest vis urât este de fapt trista
realitate.*

*Să sperăm că gândurile
noastre curate se vor uni pentru a
trăi o*

*PRIMĂVARĂ
ADEVĂRATĂ!!*

*Gavriliță Iasmina,
clasa X-a MII*

Stare. Just an empty blank stare

*You can't just ask people why
they're sad
And when they try to tell you, you
get mad.*

*Is it really necessary
To know what's, for me, scary?
How could I be glad*

*When lately everything I had
Was unlucky strikes*

*And fucking lonely nights?
Sad songs became happy ones
'Cause I get to hear them more
than once;*

*Maybe I'm just everything I hate;
Can anyone else relate?*

*So pathetic to hide thoughts
Where only a candle blinds
My sight full of feelings and
emotions,*

*Ready to pour out a big dark
ocean.*

*If even I can't explain
Why will you try to figure out my
pain?*

*I'm happily unhappy in my misery,
Yet I always end up saying and
feeling sorry...*

*Imagine embracing the way you
look,*

*To be free and never be hooked
To these infinite dark pearl
necklaces*

*That always make you consider
yourself less.*

*If you're reading this, you're
enough;*

You just don't know it yet.

*So stuff this sentence up your
mind,*

*'Till you learn it by heart and find
Everything that shines within you;*

*You're more than what you
thought you knew,*

*Bring the world something stupid,
something new,*

*Everything you've done, never
need to undo.*

*Yet I'm back to my rubbish,
Wishing constantly to vanish,*

*To just let go of the fucking stress,
To try to repair my mess.*

*I see them having fun at parties...
Are they even invited?*

And I can't get a call back

*When I thought you had my back;
We keep going on the same track.*

*It's just sad that I know I would've
called...*

And you bailed on me so cold.

Shouldn't I get furious

Watching you so glorious?

Yet I'm not;

And I stop.

I'm so tired to fight;

I just stay at home for the night

And pray to fall asleep

Just to wake up and repeat.

Each day it gets colder,

*Should've been easier as I grow
older,*

With the maturity I never found;

Or was it the other way around?

Maybe I dream to be a poet;

*But I never have the courage to do
it.*

My room smells like an island

And I feel high in my own land;

Maybe there's just something

living in my head,

Yet I'm the only one in my bed...

*I wrote this 'cause I caught myself
a stare.*

Just an empty blank stare.

*Boariu Alexandru,
Clasa a XI-a MI2*

Don't wanna wake up

I had a beautiful dream

And it was all about us.

*We were dancing outside, in the
summer beams;*

*We were swinging slow, although
time was passing fast.*

*We were next to a house,
Happier than ever, smiling;*

We were so close.

*The weather was hot and calming;
In the background you could see
the trees*

*And hear the slow song that we
were dancing to.*

*Beautiful flowers, grass and bees
And somehow I ended alone in the
house, with you.*

*My heart was racing, you could
feel it;*

*It was darker, almost evening;
We were on a bed, and I can't
deny it-*

*I loved it so much, I felt
everything.*

*That was the first dream I had
about you:*

*Where we kissed, we made love,
And I don't know if you ever knew,
But I want it to happen so bad
again, just make it real now, my
love.*

*I didn't want to wake up,
I just wanted to have you by my
side.*

*We could be tangled up,
But when I open my eyes you're
gone, even though I have you
inside.*

*In the night,
Our romance is alive;*

*In the daylight,
I can just describe*

*The way I feel in my imagination,
The way I portray you in my mind,
'Cause night's a beautiful
occasion*

To dream about you all the time.

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

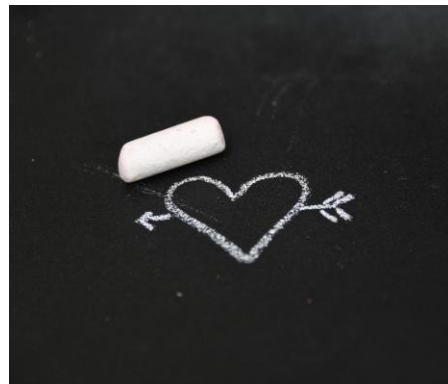
*It's so interesting how
You give soul to my words,
You give me chills and wow...
And for your love I would drop my
weapons, my swords.
I'm diving in an ocean
Full of thoughts,
Swimming in slow-motion
To taste every fantasy about you...
it hurts.
I don't wanna wake up.
I wanna be with you forever
In my dream kingdom, where I'm
the king
And you're my precious treasure
that I can't lose ever.
I could stare at you for hours,
'Cause you start in my soul fires;
I could touch you in each and
every different way,
Just promise me you'll stay.
I could listen to all of your stories,
Baby, we don't need no worries;
I could kiss those lips all night
And I'll be happy if you promise
me tonight.
In the end, the sun is rising
And I feel emptiness deeper;*

*My heart's missing something
unreal and I'm realizing:
For you, I can be a keeper.
Don't blame me,
I'll just say things like "shut up
and kiss me";
Don't tame me,
Let me be wild because of you,
join me
In my secret universe
Where we can travel from planet
to planet,
Doesn't matter, going backwards,
in reverse,
We can get lost between them,
there are hundreds;
Just...don't wake me up.
I don't wanna wake up.*

*Boariu Alexandru,
Clasa a XI-a MI2*

Portrait

*I could paint a portrait of you
Just from my memory:
It would be the moon
Behind everything and everybody;
Then I'll have your face,
A little smile playing on your lips,
'Cause I only chase
The perfection and you're the
definition of it.
There are some words that want to
come out of my mouth,
But it's harder than I thought to
say it when you truly mean;
Oh my, it sounds even crazy when
I say it out loud,
But I'm still wondering if you're
this keen.
In the beginning, I was a little
nervous
And I was thinking: "What are we
gonna talk about?"
Now I finally feel free, 'cause
you're so precious,
Even if I knew you already found
out...
I have all these thoughts in my
head
While my paintbrush traces the
lines
That define your jawline, and it's
so hard
To wait for you even more time.
Some say you're silly, I think
you're funny;
Some think you're ugly, I consider
you my muse;*

*Some think you're sour, yet to me
you taste like honey;
Some say I'll get hurt, but I've got
nothing to lose,
'Cause you already have my heart
And I'm already yours.
Nothing could tear us apart,
Baby, I'm under your spell, not
your curse.
The moonlight is the last thing I
do
To finish this portrait with love;
'Cause I love you, I do.
You're the paradise from my cove.
There are not enough words for
me to write
About how much you mean to me
already,
But I hope there are millions of
actions
To keep us going steady.
A hundred stars don't shine as
bright as you in the night,
The crystal water is not as clear
as your eyes are,
And don't even make me start on
those lips, 'cause I'll fight
Until I feel their softness not so
far...
Take a step back,
Admire the view,
'Cause behind this stunning art
There's you.*

*Boariu Alexandru,
Clasa a XI-a MI2*

Just

*You keep talking 'bout somebody
else,
I'm just dreaming 'bout us
kissing;
I'm wondering if we could make it
clear:
You're the one that I'm just
missing.
So come here, baby,
You don't love me lately;*

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

*You used to be the smile on my face,
Now you're just someone I can't erase.
Making the stars shine,
Hoped you're mine;
Your love is fine;
Maybe it's time
That we're not just pretending,
That we admit everything's real,
And I know I'm defending
My heart from the pain I'll feel
When I'll just lose you.*

*Boariu Alexandru,
Clasa a XI-a MI2*

Changes

*People change as the time goes:
They change their feelings,
They change their wishes, their echoes,
They change their meanings.
The only thing that lasts forever,
That you have and you can witness,
Is you, your life; nothing else, ever.
So don't be afraid to feel helpless;
People come and people go,
But what do I know?
People will make you smile and people will make you cry,
But everything happens for a reason, even if we don't know why.
Today I could be on cloud nine,
I could be grateful that I can call you mine,
But tomorrow you could leave me alone,
Make me feel like nowhere in the place that felt like home.
Moments turn into memories,
Smiles turn into pain,
Your kiss will turn into "I miss...",
And I'll miss my happiness train.
The sun gets new shades of yellow*

*As you'll leave me empty tomorrow;
It gets new shades of orange
As I realize it's time to acknowledge
That the sun gets new shades of red
As I realize everything was only in my head.
The fall wind blows away pieces of my broken heart,
The cold freezes the blood which I've let pour
From my veins directly into art;
Now I try to find something in my core:
There's just your ghost haunting me.
My castle's falling to the ground;
White flag, 'cause I surrender even if I
Can't handle that I lost the best thing that I've ever found.
You're the most beautiful nightmare that I've ever lived.
But now my tears just can't come out,
'Cause the pain is too strong for me to let them out;
I keep it all in me, everything rots that was thrived.
I was so deeply in love that I was afraid I could never forget
Even though I'm the same, I know this is wrong-
Well, if it is wrong, I don't ever wanna be right just to get
What my head thinks is good for me. This time, my heads wrong.
Before I could go on, I have to be repaired,
'Cause you left me with no air
And that was my hardest goodbye so far.
Why does anything beautiful feel so far?
I don't want to hold on to you
If you don't want it too;
So I'll just let go*

And hope the changes will heal me slow.

*Boariu Alexandru,
Clasa a XI-a MI2*

Days without you / 4.3.2.1.0.

*Couldn't imagine how attached my heart can get,
Until I found you in the place that we've met.
Just thinking 'bout you, my eyes are getting wet;
These are the times that I really try to forget.
The sun doesn't shine the same,
'Cause I can't hear your name,
'Cause everything's so lame,
'Cause now I can't actually tame
My mind to not think 'bout you,
To not see right through
Everyone and everything I do,
'Cause I only think about you.
The feelings I can't justify
That make me wanna cry
No matter how hard I try;*

*I'll still ask myself: why?
Why do I even bother feeling anything at all
When I didn't receive any little call?
Should I build up again my wall?
Or should I try to be a doll?
No feelings, no nothing;
Everything you want, still smiling;
Nothing personal, no wilding,
No regrets, no fighting.
But do we need something perfect?
Or do we need to be worth it?*

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

*So we can look up to it when we
feel imperfect;
So we can go back to it when we
fall out of it.
I'm feeling better than before,
But the pain I felt more
Is now deeper, to the core;
And I'm counting to four...
To snap out of this missing,
To stop thinking 'bout kissing,
To stop this imaginary teasing,
To stop hearing songs we sing.
Caught in your unknown spells,
Didn't listen to what they tell,
Now I'm stuck and not well-
Maybe you can tell,
But when you're back and smile at
me,
I can't even talk to you and we
Can't happen while I count to
three...
We're just something we can't be.
Days are even worse when you're
here,
Though you seem distant, not
near,
And this is triggering my fear
To not lose you even if it's clear
That we don't deserve each other.
We should move in opposite
directions even further,
'Cause we're part of the murder
Of our innocent hearts getting
colder.
When they talk 'bout you I try to
act like: who?
But then I remember we're just
two...
In this war that I started just for
you
When you couldn't love me like I
do.
I can't understand what happens
to us right now,
We're lost in a paper town:
Torn apart, burning down,
Little pieces of paper stuck in our
love's gown;*

*But what can I say? We're having
fun,
Otherwise I'd get bored, wouldn't
I? No one
Wants the same thing, yet we're
looking for someone
To make us two, not one...
You gave me the best memories
And I can tell the best stories;
But what do I know? I should have
no worries.
What is with this pain that my
heart carries?
I'd want you to want me your
hero...
Zero.*

*Boariu Alexandru,
Clasa a XI-a MI2*

Thousands gone

*Moonlight glow, a plane of grass
Row by row of eroded stones
I stood in peaceful silence there
Rustling leaves, the only tune
Row by row of eroded stones
At first i knew not what to feel
Rustling leaves, the only tune
Thousands gone i never knew
At first i knew not what to feel
Human lives translated to names
Thousands gone i never knew
A contemplation wreathed with
peace
Human lives translated to names
The actions of a lifetime, gone
A contemplation wreathed in
peace
A fate i too am sure to share

The actions of a lifetime, gone
Forgotten lives, forgotten good
A fate i too am sure to share
Generations... disappeared
Forgotten lives, forgotten good
Yet somehow it's just as it should
Generations... disappeared
An endless return to nothing
Whence we came.*

*Perhaps it's better left alone
Generations... disappeared
The living think themselves
important
Forgotten lives, forgotten good
Dead, alive, then dead again
A fate i too am sure to share
Living and dead alike forget
The actions of a lifetime, gone
Left to rest beneath the stone
A contemplation wreathed in
peace
Perhaps this is the way to go
Human lives translated to names
I feel unworthy of my life
Thousands gone i never knew
Yet life we're living, even though
At first i knew not what to feel
I listen to the wind so warm
Rustling leaves, the only tune
And take a breath for the sake of
the dead
Row by row of eroded stones
One final glance to comprehend
I stood in peaceful silence there
A tranquil passing into void
Moonlight glow, a plane of grass*

*Caraculea Maximilean,
clasa a XI-a MI2*

THE BLOSSOMING MIND

*The plants, ones of the most
complex things that the Universe
ever created. All sorts of them, all
colors, all textures, all smells,
surround the whole world, from a
Pole to another. But still the most
beautiful part of them is that they
grow where they can evolve the
best. It's like every plant knows
where she belongs, the right place
where the heat or the cold, the wind
or the drought, the moisture or the
dry will help her grow in the most
beautiful shape she could ever
grow.*

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

Some like to sneak their roots into the hard rock of the mountain, like the Edelweiss flower, in order to have that gentle, little, white flowers. Or some prefer the soft ground of the plain, that cozy place where the sun's rays heat them up all the time, like the red Poppies.

The thing is that they are coming out of their seeds just in the place where they can find anything they need to live their best life. For example, you will never see a Palm Tree growing by himself in Norway, or a Fir growing in the Atacama dessert, just because someone threw some seeds there.

For us, the situation stays a little bit different. We can be roses at the North Pole and think for our whole life that we should have been born Mosses or Lichens. Because our seeds grow everywhere where they are planted, regardless of the environment which we would really need. We can even be a Banana tree growing up in the snow and wondering why we don't have that beautiful, yellow fruits.

Still, lucky for us we can move to the place where our roots can best attach to the ground, our leaves can surround and protect our stem, our fruits can have their most wonderful taste and our flowers can have the most beautiful arrangement of petals and colors.

Because, unlike plants, we have the freedom to choose the best environment for us. We can choose to be that soft flower who managed to grow in the top of the mountain, where nothing else lives, but where she can almost touch the clouds. We can choose by what plants we want to be surrounded and what seeds we want to leave behind. We can choose the ground beneath us and the sky above us. We can

choose to bloom just in the spring or to have flowers the whole year. We are the flower who blooms the world.

*Franț Diana,
clasa a X-a MII*

Sans air

*Une seule touche
Pour me laisser sans air,
Tes lèvres sur ma bouche
Et pour l'instant tout est clair.
Les étoiles scintillent dans tes cheveux,
Elles illuminent mon chemin;
Rubis enflammés dans tes yeux
Que stimulent mon cœur pour demain.
«Combien de temps avons-nous?»
«Autant que tu me donnes.»
L'infini a du sens quand c'est nous,
Une bouchée de la pomme
Que signifie la tentation,
L'impatience à son meilleur.
Dis-moi, as-tu une raison
Pour ne pas être mon seul?
Miel dégoulinant,
Un sourire content,
Mes doigts s'attardent sur ta peau
-
C'est magnifique, pas seulement beau.
Qu'est-ce que j'ai fait pour mériter
une telle bénédiction?
Aime-moi et ça deviendra une addiction.
Ne me quitte pas, sois ma passion.*

*Boariu Alexandru,
clasa a XI-a MI2*

Împăratul norilor

*A fost odată ca niciodată,
că dacă n-ar fi fost, nici nu s-ar
povesti.*

*A fost odată un bătrân înțelept,
care locuia împreună cu mezinul
său, Cumulus, într-un mic sătuc
de la capătul lumii. Băiatul avea
toate calitățile, era curajos și
voinic, dar și foarte chipeș.*

*Într-o zi, în sat apar niște călăreți
dintr-un regat îndepărtat, magic,
de care nimeni nu mai auzise,
Împărăția Norilor. Bătrânul îi
spusese fiului său, când era mic,
o poveste despre acest loc
minunat, ca un Paradis.*

*- Prințesa ținutului nostru
maiestos a fost furată de un Nor
nesătul de putere, vestiră solii
împăratului. Domnitorul nostru
cheamă feciori viteji, care să o
poată salva pe fiica sa, iar cel
care va izbuti, va fi răsplătit,
luând-o de soție pe prințesă.*

*Nemaistând pe gânduri,
feciorul se duse la tatăl său și îi
spuse:*

*- Sunt hotărât! Merg să
salvez prințesa!*

*- Sunt mândru de tine, fiul
meu. Dar înainte să pleci, trebuie
să îți dăruiesc ceva. Acesta îi
arăta o sabie miraculoasă.
Aceasta este sabia soarelui,
făurită din una dintre razele lui
și singura care îl poate înfrânge
pe Nor. Dar atenție! Mai întâi
trebuie să o găsești pe Zâna
Zorilor! Ea este singura care te
poate ajuta să folosești sabia.*

*-Mulțumesc, tată! Îți
promit că mă voi întoarce și te voi
lua cu mine la palat, dacă voi
izbuti!*

-Drum bun, fiul meu!

*

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

Feciorul merse trei zile și trei nopți. Era pe la asfințit și norii de pe cer păreau de aur topit, când a văzut în fața sa o nesfârșită grădină de flori plină de miresme amețitoare și culori de vis.

În interiorul strălucirii se putea zări o figură micuță și extrem de vioaie. De îndată ce îl văzu pe călător, se îndreptă spre el. Când ajunse în fața acestuia, luminița se transformă într-o domniță nespus de gingașă și de dulce. Era îmbrăcată într-o rochie largă de mătase, albă ca neaua.

După ce îi mai trece uimirea, feciorul întreabă:

- Tu ești Zâna Zorilor?

- Singura și unica! Sunt încântată să te cunosc, Cumulus!

- Cum de îmi știi numele?

- Eu cunosc tot ce mișcă prin aceste părți! De altfel, știi că ai mare nevoie de ajutorul meu! Din fericire cunosc taina sabiei soarelui.

Aceasta pare că nu a mai fost folosită de multă vreme. Puterea ei nu este veșnică, trebuie reîncărcată cu lumina Regelui Soare!

Eu te pot duce până la granițele regatului acestuia, dar de acolo va trebui să te descurci singur!

- Mulțumesc pentru ajutor! Dar când vom porni la drum?

- Acum ești mult prea obosit. Te voi duce până la palatul meu să te odihnești!

**

Următoarea zi, Zâna s-a ținut de cuvânt și l-a dus până în Regatul Soare, de unde cei doi și-au luat rămas bun.

După ce a trecut de poarta mare din raze de soare, care delimita cele două țărâmurii, băiatul a fost uimit de frumusețea din fața ochilor săi, că aproape uitase pentru ce venise.

Case mari și mici, toate făurite din aur pur, piețe și parcuri și o mulțime de oameni atât de strălucitori, încât aproape orbeai, iar în mijlocul acestora se înălța maiestos Palatul Soarelui.

Când ajunse în fața împăratului, a fost uimit de reacția acestuia care, fără să mai stea pe gânduri, a luat sabia, iar în câteva clipe aceasta strălucea ca soarele.

- Este din partea mea! Nu cer nimic în schimb! Acum du-te și învinge-l pe Nor! spuse împăratul.

Și astfel Cumulus a plecat spre a salva prințesa.

Bravul fecior a călătorit peste trei mări și trei țări. Într-un final a ajuns la niște stânci mari cât un munte, iar în spatele acestora se afla un castel măreț care plutea pe un nor gri ca cenușa, iar la bază se afla o scară. Nemaistând pe gânduri, urcă în palat și a început să o caute pe prințesă.

Norul, simțindu-i prezența, merge amenințător spre el. Feciorul își scoase sabia și începuse o bătălie crâncenă. După șapte zile și șapte nopți, Cumulus l-a învins pe Nor.

Ajuns nevătămat în Împărăția Norilor împreună cu prințesa, toată lumea îl aclama. Regele Nor s-a ținut de promisiune, iar Cumulus a luat-o de soție pe prințesă, devenind astfel Noul „Împărat al Norilor”.

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Maria Matei
Clasa a VI-a B

Catedrala naturii

Era într-un târziu de iarnă. Mă aflu pe atunci la bunicii mei care trăiesc la munte, iar acolo, precum se știe, când iarna își intră în drepturi nimic nu-i stă în cale. Surprinzător, în acea zi, liniștea domnea peste tot și peste toate, așa că am decis să merg într-o scurtă plimbare.

Am ajuns la marginea localității și acolo am hotărât să merg pe o potecă mai puțin cunoscută de turiști. Astfel, după un timp, am ajuns într-un colț de basm. Ei... și acest loc era o mică poieniță, dar nu una obișnuită, ci de o frumusețe rar întâlnită.

Ultimele raze de soare ale zilei se întrezăreau printre ramurile gătite de natura cu beteală argintie.

Poienița era înconjurată de munți maiestuoși, impunători precum niște principii ai naturii cu coroane de nori pe deasupra creștetului și purtând mantii pufoase și strălucitoare.

La poalele lor, ca niște sclavi umili, se profilau cabane din lemn în care oamenii se adăposteau de intemperiiile vremii.

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

Brazii înmiresmați care împrejmuiu poienița păreau a fi colonadele unei impresionante catedrale cu crengi bogate care se întâlneau formând, pe alocuri, mici cupole poleite cu argint.

Liniștea era deplină și trimeea la o atmosferă de reculegere, întreruptă din când în când de foșnetul crengilor la sosirea unor pale năprasnice de vânt și de scârțâitul zăpezii sub pașii viețuitoarelor pădurii care-și căutau hrană.

Lumina tot mai palidă m-a făcut să-mi ridic privirea înspre cer unde și-au făcut apariția luminătorii nopții, stelele, care mi-au călăuzit și luminat drumul spre casă ca niște făclii aprinse, iar frânturi de lună răzbăteau printre copaci răspândind umbre fantomatice.

Ajunsă acasă, am încercat să rememorez încă o dată imaginea aceluia regat alb pentru a putea păstra nu doar în memorie, ci în întreaga mea ființă imaginea acelor locuri încărcate de farmec.

*Irina Nechifor
Clasa a VI-a B*

Luna

Luna se ascunde în spatele unui subțire nor de ceață.

Norii gri plâng și jelesc iarna, însă acum lacrimile lor nu mai sunt fulgi firavi și reci, ci, acum, de pământ se izbesc picături calde de apă, picături ce dansează și zburdă printre florile gingașe de diferite culori. Acestea se uită curioase în sus, doar pentru a fi întâmpinate de micii stropi de apă.

Vântul aleargă printre copacii înverziți, plini de frunze, frunze care urmează să capete o nuanță de roșu, oranj și galben, când va sosi toamna, frunze care, mai apoi, vor dispărea, doar pentru a sosi din nou în nuanța aceasta superbă.

Un singur geam mă desparte de ploaia lină. Un gând nebun mă face să doresc să trântesc ușa și să dansez împreună cu ploaia. Să alerg, să fug cât mă țin picioarele, departe, fără destinație, împreună cu aceasta.

Câmpia verde este plină cu flori viu colorate, iarba subțire și fină, sunetul ploii izbindu-se de râul a cărei apă gonește neîncetat.

Micii ghiocei plâpânzi își țin capul plecat, emoționați, de parcă m-ar putea auzi, dar pretind că nu o pot face.

Poate că luna se va iți dintre nori. Poate că va începe și ea să valseze împreună cu ploaia. Nu am de unde ști.

Degeaba încerc să consolez norii... La un moment dat ploaia se va opri. Primăvara este menită să-i ia locul iernii.

Poate că primăvara înseamnă pentru alții rândunele zglobii și simpla revenire a naturii la viață.

Dar pentru mine, primăvara înseamnă sunetul ploii ce se izbește de pământul ud, care se aude din ce în ce mai rar. Înseamnă aerul proaspăt de după ploaie, lumina Soarelui ce se reflectă în roua de pe petalele subțiri ale firelor de iarbă, căldura sa, ce sărută pământul.

Sentimentul de bucurie atunci când te uiți în jur și gândești: „Ce anotimp minunat...”

*Oana Ivașcu
clasa a V-a A*

Mama

Mama, nu ești orice floare,
Tu ești a mea alinare!
Mă veghezi în nopți târzii,
Mama, te iubesc, să știi!

Mă înveți frumos să cresc,
Mă înveți să mulțumesc
Pentru tot ce am primit,
Eu mereu te-am iubit!

Mama, eu te iubesc!
Iar acum îți mulțumesc!
Pentru cât de mult bine
Ai făcut tu pentru mine!

*Andreea Nedelcu,
clasa a V-a A*

„Îmbracă o haină veche, dar cumpără o carte nouă.”
-Austin Phelps-

Nr. 2 / An școlar 2020-2021
EMMA și MÂNDRIE ȘI
PREJUDECATĂ

Anii de liceu sunt probabil unii dintre cei mai frumoși ani ai tinereții noastre. În liceu începem să ne maturizăm, să legăm prietenii profunde ce vor supraviețui deceniilor și să descoperim lumea exterioară în egală măsură cu cea interioară. Totodată, acești ani sunt și unii destul de stresanți, întrucât ni se ridică întrebarea viitoareii profesii și viitorului loc de muncă. Cu atâta adrenalină în vene, cred că o lectură relaxantă este tratamentul perfect împotriva stresului.

În acest sens recomand romanele *Emma* și *Mândrie și prejudecată* scrise de Jane Austen. Jane Austen a fost o romancieră engleză din perioada romantică. Prin maniera unică și realistă în care a descris viața interioară a femeilor, dar și datorită comentariilor ironice și burlești, Austen a devenit cea mai notabilă scriitoare din epoca sa, bucurându-se de mai mult succes și recunoaștere după moartea sa decât în timpul vieții. Măiestria lui Austen se remarcă prin personajele ei, atât de complexe, reale și variate, încât par palpabile. Unii cititori au remarcat în glumă că toate cărțile lui Austen constau în vizite reciproce între mai multe familii și dialogurile lor. Această ironie poate părea adevărată la o lectură

superficială, însă ar însemna trecerea cu vederea peste talentul acestei scriitoare. Personajele ei sunt imperfecte, iar marea călătorie pe care o încep este spre corectarea greșelilor lor fundamentale, o aventură intrinsecă subtilă care se desfășoară de-a lungul vizitelor și dialogurilor invocate anterior.

În *Emma* personajul eponim, o tânără de 21 de ani, refuză să se gândească la căsătorie. În schimb, găsește plăcere în a găsi partide perfecte pentru prietenele ei. Emma este mândră, frumoasă, isteată și bogată, bucurându-se de un statut înalt în societate, care îi deteriorează perspectiva asupra realității. În percepția ei, nu poate greși niciodată, deciziile ei sunt mereu corecte și îndreptățite. Singurul care îndrăznește să o contrazică este domnul Knightley, însă nici sfaturile lui nu sunt suficiente pentru a o opri pe Emma din a

face niște greșeli aparent iremediabile. Emma nu este un personaj obișnuit și poate nici chiar plăcut pentru unii, însă tocmai în imperfecțiunile ei se regăsește frumusețea prozei lui Austen. Rămâne de văzut dacă Emma reușește să își remedieze greșelile sau dacă va continua pe calea ei eronată.

În *Mândrie și prejudecată* întâlnim un personaj masculin care prezintă câteva dintre trăsăturile regăsite în *Emma* – domnul Darcy. Mândru și închis în sine, privește cu dispreț asupra tuturor celor inferiori lui. În mod special, îl înfurie prezența domnișoarei Elisabeth Bennet dar și atracția pe care o simte față de ea. Elisabeth se trage dintr-o familie modestă care încearcă din răspuțeri să își depășească neajunsurile și condiția financiară. Elisabeth este a doua fiică din cele cinci ale familiei Bennet. În lipsa unui fiu care să moștenească averea familiei, doamna Bennet își dorește ca fiicele ei să se căsătorească cât mai curând posibil. Apariția a doi burlaci într-o moșie alăturată stârnete agitație în cadrul familiei. Singura care nu se lasă tulburată este Elisabeth care nutrește prejudecăți puternice împotriva celor doi. În timp ce în prim-plan are loc o confruntare între orgoliul de clasă al domnului Darcy cu prejudecata domnișoarei Elisabeth, în fundal se desfășoară diferite drame în familia Bennet pe care Elisabeth

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

își dă silința să le rezolve cât mai pașnic înainte ca familia ei să se facă de răs.

În fond două romane de dragoste, cele două cărți explorează și teme precum autocunoașterea, depășirea defectelor, maturizarea, importanța familiei și a prieteniei. Lectura acestor două romane nu poate fi descrisă decât drept relaxantă și revigorantă.

*Cepoiu Denisa,
clasa a XI-a MI2*

TOATE PÂNZELE SUS!

Aventura și călătoria sunt elemente constante ale primelor texte ale umanității. De fapt, omul, prin însăși structura sa, este atras de necunoscut sau de ieșirea din real, iar alții își doresc să fugă nu numai de limitele spațiale (casa, familia, comunitatea) ci și din propriile-i limite. Călătoria înseamnă inițiere, ea presupune aventură, încercarea forțelor, confruntarea și cunoașterea de sine. Aventura și călătoria sunt teme ale formării omului, dar și modalități de manifestare ale destinului.

În zona aventurii propriu-zise, ca suită de încercări pe care

viața i le pune omului în față, se situează și romanul *Toate pânzele sus!*, scrisă de Radu Tudoran. Cât timp există ținuturi încă neexplorate, oameni încă neîntâlniți, experiențe încă netrăite, se vor naște aventurieri în toate colțurile lumii dornici să elucideze misterele care le stau în față. Doi astfel de aventurieri sunt Anton Lupan și Pierre Vaillant care visează să călătorească împreună peste Atlantic, spre Țara de Foc, un teritoriu neexplorat și extrem de atractiv. Cei doi au lucrat împreună la construirea drumului de fier la Stambul (denumirea de atunci a Istanbului) pentru a strânge bani ca să cumpere o goeletă cu care să pornească în expediție, pe care o denumesc simbolic *L'Esperance*. Pierre pleacă spre Brăila cu goeleta, dar nu ajunge niciodată în port, fiind capturat de pirați, iar Anton rămâne la Stambul. Peste cinci ani, însă, este nevoit să plece în expediția planificată fără bunul său prieten francez, despre care nu mai aflase nimic, dar împreună cu un echipaj peștiș: Ieremia, neîntrecut în trasul cu flinta, cârmaciul Gherasim, bucătarul Ismail, taciturnul Cristea Busuioc, musul Mihu și câinele său. Acestor bărbați li se alătură frumoasa Adnana, salvată din ghearele unor pirați sângheroși, completând echipajul goetei *Speranța*.

Echipajul are parte de numeroase peripeții, care mai de care mai deosebite și fantastice: lupte cu pirați, furtuni pe mare, lupte de cocoși în Argentina, pariuri îndrăznețe, întâlniri cu triburi băștinașe și descoperirea

unor comori neprețuite. *Toate pânzele sus!* este o poveste extraordinară despre valoarea prieteniei. Eroii *Speranței* dovedesc solidaritate, altruism, toleranță, curaj, generozitate, spirit de sacrificiu și loialitate. Alături de ei cititorul străbate lumea în lung și în lat, peste mări și oceane și ia parte la aventuri exotice și memorabile.

*Cepoiu Denisa,
clasa a XI-a MI2*

LA RĂSCRUCE DE VÂNTURI

Sub slaba aparență a unei povești de dragoste a secolelor trecute, ingenioasa narațiune a lui Emily Brontë din *La răscruce de vânturi* îmbracă o largă variațiune a condiției femeilor, bărbaților, nobilimii și nu în ultimul rând al imposibilului naturii umane. De la început și până la deznodământul imprevizibil, totul conturează o viață nedreaptă pentru unele personaje, mult prea darnică pentru altele, iar autoarea își înlănțuie propriile creații prin întâmplări fascinante.

Centrul gravitațional al romanului este prezența fantomatică a lui Catherine Earnshaw, ulterior Linton. Îi urmărim parcursul încă din copilărie, crescând alături de fratele său Hindley și de Heathcliff, un sărman copil salvat de domnul Earnshaw. Încă de la început, Catherine este învăluită de o feminitate ce ascunde însă o adevărată capcană pentru toți cei ce o vor iubi. După decesul tatălui, aceasta se vede nevoită să

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

părăsească locurile copilăriei și se căsătorește cu un domn respectabil, Edgar Linton. Toată grija în care este scăldată în noua casă, nu îi poate fura lui Catherine dorința ce se născuse înainte pentru Heathcliff. Nici acesta, ajuns înstărit prin forțe proprii, nu renunță la posibilitatea unei iubiri împărțite alături de Catherine. Urmărind să își îplinească dorința, Heathcliff se căsătorește chiar cu sora domnului Linton, ajungând astfel în aceeași casă cu adevărata sa iubire. Aroganța lui Catherine, o sarcină neprevăzută și imposibilul destinului îi separă însă pe cei doi.

Catherine moare dând naștere, eveniment decisiv și devastator pentru întreaga existență a lui Heathcliff, ce nu va putea ierta pe nimeni pentru cele întâmplate și mai ales nu se va putea ierta pe sine. De aici, romanul va prezenta o fină analiză a condiției bărbatului, a preconcepțiilor sociale cărora este supus, va expune ce e dincolo de orgolii. Abilitatea covârșitoare a autoarei va crea paralele impresionante între femeie, însemnătatea ei și împlinirea bărbatului secolului al XIX-lea. Construind cu abilitate fiecare emoție, conferă veridicitate evenimentelor nefaste și expune fascinant toate caracteristicile bărbatului distrus, mânat de setea de răzbunare și de imposibila regăsire a iubirii.

Catherine, prin absență, va rămâne până la final motivul, șansa și slăbiciunea lui Heathcliff, gesturile acestuia ascunzând mult înțeles și mult neprevăzut. Inteligența mascare a criticilor

aduse societății și întregului dinamism crud al lumii, face ca mesajul dur să străbată orice subconștient marcat de manifestarea disperării umane exploatată în cea mai pură formă a sa.

Personajele masculine ale cărții sunt puternic înlănțuite de puținele prezențe feminine. Farmecul lui Catherine expune tertipurile de a învinge ale femeii și atașează indirect și finalurile implicite ale acestor tactici. Linton rămâne dovada că o iubire unilaterală nu poate salva un om, iar Heathcliff este marioneta destinului injust. Câte dintre încercările sale nu vor fi în final tot la mâna sorții?

Întreg romanul reprezintă o simbioză unică a criticii, a analizei umane și a imposibilului vieții. Personajele urmează un traseu natural, fără a încerca să mulțumească cititorul, dar captivându-l prin imprevizibil, prin sfidarea propriului destin. Și totul își va găsi finalitatea prin răspunsul la întrebarea: Ce le va lua lui Catherine și lui Heathcliff pentru a-și împlini iubirea?

*Traleș Marta,
clasa a XI-a MI2*

LITERATURA ABSURDULUI

Într-o lume trădată de superficial, într-un spectacol grotesc al găsirii fericirii, de altfel utopice, în termenii promovați, de partea cealaltă a baricadei, așteaptă lumea valorilor incontestabile. Printre

acestea se disting nume mari ale literaturii absurde. Filosofi, scriitori, și mai ales oameni, ce au înțeles substraturile vieții și au expus-o în forma sa cea mai dură și brută. Ce poate fi mai aproape de fericire decât cunoașterea și acceptarea adevăratului destin? Aceeași notă o lasă și maniera impresionantă a lui Camus de a-și încheia una dintre cele mai emblematice scrieri, *Mitul lui Sisif*, prin simpla concluzie: “Trebuie să ni-l închipuim pe Sisif fericit.”

Cea mai frumoasă descriere a literaturii absurdului trebuie să îi aparțină lui Eugen Ionesco: “Ce este viața? Ar putea cineva să mă întrebe. Pentru mine, ea nu e Timpul; nu e existența asta care curge, care ne scapă printre degete, care dispare ca o nălucă îndată ce încercăm s-o prindem. Pentru mine, viața este, trebuie să fie prezent, prezență, plenitudine. Atâta am alergat după viață încât am pierdut-o.”

Un prim nume cu rezonanță în literatura absurdului ce a explorat viața prin duritate și prin apogeul acesteia, a fost Franz Kafka. Prin cel mai valoros roman al său, *Procesul*, pune bazele și construiește universul absurdului. Un bărbat respectabil, celibatar, în pragul vârstei de 30 de ani, este arestat în zorii zilei fără a i se comunica motivul. Toată viața acestui personaj principal se schimbă radical, este considerat vinovat

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

fără a i se aduce vreo învinuire. Drumul zilnic spre tribunalul dintr-o clădire deplorabilă, discursurile halucinante ale persoanelor influente, încercările deșarte ale lui de a-și dovedi inocența, întâmplările dure ce sunt acceptate și nepedepsite, toate aspectele cărții construiesc o lume atât de palpabilă, ce totuși invită la o profundă analiză a societății. Toate scrierile lui Kafka expun și, mai ales, critică fără perdea toate nedreptățile, toate nonsensurile societății ce nu pare să se fi schimbat de atunci. Desigur, nota absurdului este puternică, intensitatea romanelor crescând constant, finalurile expunând brutal, fără milă, tot ce poate fi mai rău în natura umană. În timpul vieții, Kafka a publicat doar povestiri și și-a dorit ca majoritatea manuscriselor sale să fie arse, dar datorită lui Max Brod, bun prieten, astăzi avem cele mai

importante scrieri ale sale. Prin toate acestea, Franz Kafka și-a dovedit calitatea de atent observator al naturii umane, valoarea impresionantă a scrierilor sale marcând mulți alți scriitori ce i-au urmat.

Cu un deceniu înainte de moartea lui Kafka, se năștea cel al cărui nume urma să rămână

cel mai important în filosofia absurdului, și anume Albert Camus. Spre deosebire de Kafka, acesta s-a bucurat de mare popularitate încă din timpul vieții, scrierile sale aducându-i un Premiu Nobel pentru Literatură la doar 44 de ani. Un roman foarte des menționat în condițiile actuale este *Ciuma*. Un titlu cu trimitere clară ce ascunde însă genialitatea copleșitoare a autorului. Maladia e doar un pretext pentru a reliefa tot ce poate ascunde o persoană, situațiile în care se complac personajele, baricadele fragile ce se schimbă constant și indecizia ce stârnește un instinct animalic după o libertate inexistentă. Albert Camus l-a apreciat constant pe Kafka, în *Ciuma*, prin intermediul unui personaj făcând mențiunea: "Dar citeam romanul ăsta. Iată un nenorocit care este arestat deodată, într-o dimineață. Alții se ocupau de el și el nu știa nimic. Se vorbea de el prin birouri, numele lui era înscris pe fișe." Probabil scrierea cu cel mai mare impact filosofic a sa rămâne *Mitul lui Sisif*. În această colecție inegalabilă de eseuri filosofice, Camus explorează toate laturile literaturii absurdului, de la libertate, la iubire, la duritate, la fericire. Fiind o scriere abstractă, nu se pretează la un rezumat. Mitul lui Sisif va captiva prin profunzime, prin idei, prin referințele vaste la literatura universală și la mitologie. Sisif în sine devine o

emblemă, un personaj adânc explorat de Camus și apoi expus fascinant. Toate scrierile lui conferă o perspectivă impresionantă atât asupra lumii, cât și asupra vieții individuale.

Viața este cu mult mai complexă decât vom putea înțelege vreodată, dar acești scriitori, Eugen Ionesco, Franz Kafka și Albert Camus au explorat-o prin imposibil și prin ce au găsit ei mai frumos: prin absurd. Cel mai frumos mod de a prezenta însemnătatea și valoarea literaturii absurde îl constituie tot un citat din Camus: "Nu descoperi absurdul fără a fi ispitit să scrii un manual despre fericire".

*Traleş Marta,
clasa a XI-a MI2*

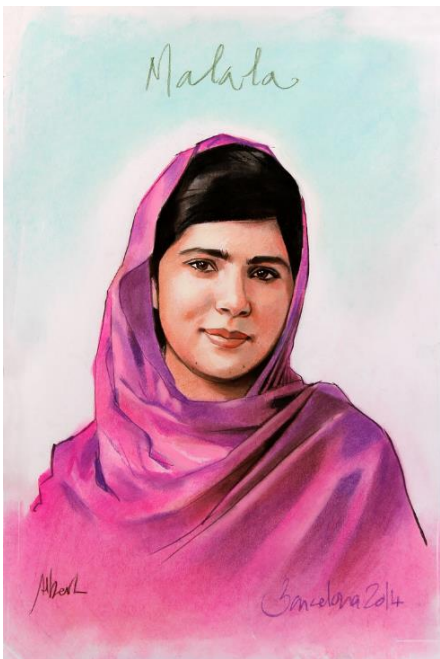
CĂRȚI RECOMANDATE - GIMNAZIU

EU SUNT MALALA

Între societatea musulmană și cea occidentală din prezent există multe diferențe, nu doar culturale, ci și politice, sociale și economice. Aceste diferențe stau la baza cărții *Eu sunt Malala*, scrisă de Yousafzai Malala, o adolescentă din Pakistan și laureată a premiului Nobel pentru pace, în anul 2013. Este o lectură sentimentală, care m-a făcut să meditez la problemele societății în care trăim. Ea scoate la iveală aspecte legate de traiul ei în orașul natal Mingora, și nu se sfiește din a

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

prezenta laturile neplăcute ale vieții ei în Pakistan (terorismul, discriminarea, inegalitatea de șanse, sărăcia).

Mărturiile ei înspăimântătoare despre bombardamentele talibanilor (grupare extremistă musulmană) și crimele pe care le comit sunt relatările unei supraviețuitoare; ale unei fete care a decis să își facă vocea auzită. Curajul ei, cu siguranță, poate inspira orice cititor să continue să lupte împotriva inegalității, corupției și inechității. Din scrierea Malalei putem învăța să fim mai toleranți unii cu ceilalți și să nu discriminăm (de ex. pe baza etniei, religiei, sexului etc.).

Părinții Malalei, și mai ales tatăl ei, mereu au încurajat-o să fie îngăduitoare, și să se implice în problemele sociale. El a fost un prim-activist în timpul confruntărilor dintre

S.U.A. și Pakistan, promovând pacea și susținând drepturile femeilor, care erau grav încălcate în societatea musulmană. Eforturile familiei Yousafzai au fost recunoscute de către presa occidentală, care îi propun Malalei să scrie un jurnal cu toate experiențele ei din Swat. Multe dintre evenimentele prezentate în carte sunt chiar crude (de la bombardarea școlilor și crimele împotriva unor copii inocenți și până la războaie religioase zadarnice, care se soldează cu pierderea vieților a mii de oameni). Admir curajul Malalei de a-și pune viața în pericol pentru a scoate la iveală aceste situații cu care milioane de oameni se confruntă zilnic și cu care populația occidentală poate nu este familiarizată. Pentru Malala și oamenii care trăiesc în zonele puternic afectate de acțiunile grupărilor teroriste, frica este sentimentul care domină. Teama că s-ar putea să moară în orice zi a convins-o să lupte pentru speranța unei vieți mai bune.

Este și ea rănită grav de către talibani, dar acest lucru nu o oprește din a continua să susțină drepturile femeilor și din a-și scrie mărturiile. Față de alte fete din orașul ei, Malala a avut norocul de a avea un tată care i-a oferit accesul la educație (el înființându-și propria școală, unde și copiii săraci erau bine primiți). Figura paternă a reprezentat pentru ea inspirația cea mai de preț, care a făcut-o să

nu se dea bătută, el fiind una dintre personalitățile centrale ale opozițiilor regimului talibanilor.

Este o carte foarte fascinantă, care m-a făcut să apreciez mai mult faptul că m-am născut într-o zonă sigură, unde nu trebuie să mă confrunt cu astfel de situații. Consider că putem învăța să fim mai toleranți și mai deschiși la problemele lumii dacă ne informăm cu toții.

Lecturând aceste mărturii, am observat că unele persoane din țările musulmane au un trai mai greu decât mă așteptam, iar crimele comise de către grupările extremiste sunt foarte cumplite. Mă bucură faptul că povestea Malalei a putut fi auzită, deoarece este un model demn de urmat, iar ea m-a inspirat să mă implic mai mult în comunitatea mea și să fiu mai receptivă la anumite probleme sociale.

*Spineanu Miruna-Teodora,
clasa a XI-a MII*

CĂRȚI RECOMANDATE - LICEU

FAMILIA ROMANOV

Una dintre cele mai cunoscute personalități ale începutului de secol al XX-lea este, cu siguranță, Țarul Nicolae al II-lea, ultimul împărat al Rusiei. El a fost un personaj complex și controversat, ale cărui decizii politice au afectat cursul istoriei.

În biografia istorică *Familia Romanov* de Candace Fleming, se prezintă detaliat aspectele vieții marelui țar și ale familiei sale, dar și imaginea țaranului comun. Unele descrieri ale vieților oamenilor de rând sunt cu adevărat bulversante, autoarea dorind să contureze cu rigurozitate atmosfera resimțită în Imperiul Rus la momentul respectiv.

Contextul istoric este în principal Revoluția Bolșevică și ororile Primului Război Mondial. Sfârșitul dinastiei Romanov reprezintă unul dintre cele mai importante capitole ale istoriei mondiale. Prăbușirea monarhiei celui mai vast imperiu de pe glob, scoate la iveală discrepanțele profunde dintre omul comun și suzeran și prezintă o latură fascinantă a trecutului uman.

Citind această carte, sentimentul intens de curiozitate m-a cuprins. Cu fiecare pagină, parcă mă adânceam mai tare în acest univers instabil și corupt condus de Nicolae, iar cu fiecare cuvânt citit, mă simțeam de parcă îi invadez tot mai tare gândurile lăuntrice ale țarului.

Pot spune și că perspectiva mea asupra acestei familii deosebit de influente s-a modificat după lecturarea biografiei.

Deși bolșevicii l-au descris pe Nicolae al II-lea ca fiind crud, el nu era chiar atât de aspru și rău la nivel personal, cu excepția antisemitismului său. El nu a înțeles niciodată pe deplin gravitatea deciziilor sale și a Primul Război Mondial care a fost în multe privințe cel mai nefavorabil eveniment pentru România și a supraestimat importanța monarhiei în statul său.

Economia neprielnică din timpul războiului, împreună cu pierderile unor regiuni occidentale prospere ale imperiului, au exacerbât tensiunile preexistente între stat și clasele muncitoare din Rusia. Războiul a declanșat, de asemenea, conflicte etnice mai mari în cadrul imperiului multiethnic, războiul reușind să le aducă la fierbere. Decăderea imperiului este prezentată detaliat, evidențiindu-se deciziile politice incorecte, protestele și nemulțumirile cetățenilor, ascensiunea la putere a bolșevicilor, frământările Romanovilor și ale aristocraților ruși.

Cel mai interesant aspect prezentat este viața țaranilor ruși sub domnia lui Nicolae. Majoritatea cărților de istorie pun accentul pe marile personalități aristocrate de la acea perioadă, iar condițiile atroce pe care oamenii mai puțin privilegiați au trebuit să le înfrunte nu sunt la fel de detaliat menționate. În această carte, se descrie însă cu minuțiozitate și cu exemple adecvate, traiul lor, iar autoarea nu se sfiște din a arăta efectele

dezastruoase ale unui sistem politic instabil și defectuos. Recomand această carte tuturor iubitorilor de istorie, deoarece se prezintă amănunte care nu sunt des întâlnite în alte surse, iar autoarea dezvoltă foarte bine contextul din spatele evenimentelor. Este ușor de urmărit și bine structurată. Cu siguranță este o carte palpitantă, care surprinde cele mai importante aspecte ale istoriei familiei Romanov, într-o manieră obiectivă și captivantă, încât și cititorii care nu sunt atât de familiari cu subiectul se pot bucura de lectură. Evenimentele sunt explicate pe înțelesul tuturor, și într-o ordine ușor de înțeles, ideală pentru cititorii de toate vârstele.

*Spineanu Miruna-Teodora,
clasa a XI-a MII*

*„Viața este ca un film. Când filmul se termină,
și luminile se sting.”
-Andrei Răileanu-*

STĂPÂNUL INELELOR

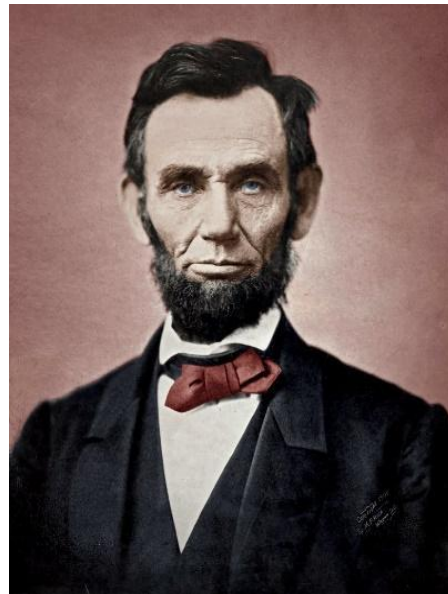
În această trilogie de excepție, o foarte reușită adaptare a celebrelor cărți de fantazie, scrise de J.R.R. Tolkien, lupta dintre bine și rău este prezentată într-un cadru superb, filmat în Noua Zeelandă, și urmărește o călătorie epică pentru a distruge un inel atotputernic care ține în viață un Maiar (spirit primordial) corupt de forțele răului, ale cărui armate, mai numeroase ca niciodată, se pregătesc să distrugă lumea și să treacă prin sabie și foc orice ființă vie fie că e elf, om, hobbit sau pitic.

Frodo Baggins primește inelul puterii de la unchiul său și sarcina de a parcurge un drum lung până în Mordor, țărâmul răului, pentru a distruge acest inel care are puterea de a controla întreaga lume. În timpul

acestei călătorii aventuroase, lordul întunecat Sauron încearcă să îi oprească pe Frodo și pe prietenii săi, făcându-le misiunea mai dificilă cu ajutorul orcilor și Călăreților Întunecați.

Cu un mesaj foarte relevant, performanțe de excepție, un stil vizual unic și bătălii legendare, această experiență cinematografică de neuitat este un film pe care eu îl recomand cu drag tuturor.

LINCOLN

Filmul „Lincoln” din 2012 arată modul prin care președintele Statelor Unite ale Americii, Abraham Lincoln (jucat de **Daniel Day-Lewis**) încearcă să abolizeze sclavismul și să reunească țara după Războiul Civil American. Filmul, regizat de **Steven Spielberg**, a câștigat premiul Oscar pentru cel mai bun film și pentru cel mai bun actor într-un rol secundar (Tommy Lee Jones jucându-l pe

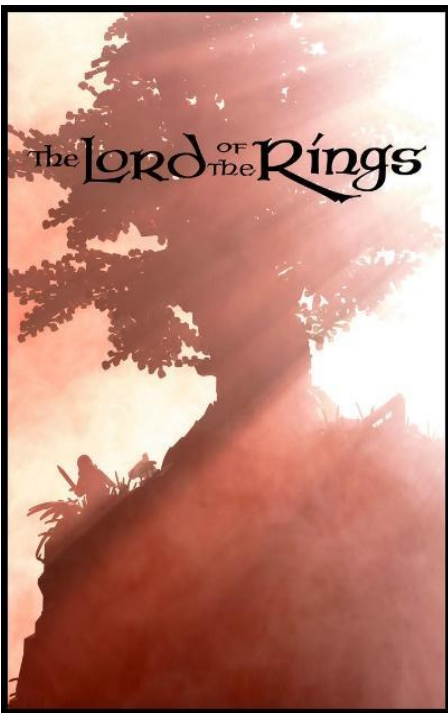
parlamentarul republican Thaddeus Stevens). Acest film este perfect dacă ești curios de unul din cei mai buni și faimoși președinți americani, un film istoric excelent, cu elemente ale unui thriller politic.

De la început se poate observa că Lincoln vedea **sclavismul ca imoral**. Capitalul său politic, deși excelent, este un atu care se deteriorează. Pe măsură ce războiul civil continuă, Lincoln își începe al doilea mandat dorind să-l pună pe tot la rezezeală printr-un amendament constituțional care aboliza sclavismul înainte de a **învinge Sudul**. Pentru a trece prin sistem, el trebuie să facă afaceri cu Thaddeus Stevens și, în același timp, să facă o înțelegere cu conservatorul republican Preston Blair pentru voturile facțiunii sale.

Pe măsură ce urmăriți filmul veți vedea dacă Lincoln reușește să își ducă planurile la final înainte ca prea mulți americani să își piardă viețile în **Războiul Civil**. Filmul se termină la puțin timp după asasinarea lui Lincoln de către **John Wilkes Booth** într-un teatru. Următorul citat este unul spus de însuși Abraham Lincoln, care sper să vă schimbe anumite opinii: “There are no bad pictures; that’s just how your face looks sometimes.”

SILENCE

Filmul „Silence” din 2016, regizat de unul dintre cei mai buni regizori din lume, **Martin**

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

Scorsese, pune în evidență faptele prin care trei părinți catolici portughezi: părintele Fereirra (jucat de Liam Neeson), părintele Rodrigues (jucat de Andrew Garfield) și părintele Garrpe (jucat de Adam Driver) au trecut în misiunea lor de a creștiniza Japonia. De notat faptul că filmul nu e bazat pe o poveste în totalitate adevărată, dar are legătură cu anumite evenimente ce s-au petrecut (părintele Fereirra a existat și, desigur diferiți părinți care au încercat să creștinizeze o Japonie în care religia creștină era interzisă). Acesta e un film **frumos, impresionant, dur**, care te va îndemna să te gândești la tot ce ai văzut și la ideea de creștinizare a țărilor cu o religie diferită.

Prima scenă ne arată ce păteau **preoții creștini din Japonia** și modul în care aceștia erau **torturați**, deoarece alegeau să simtă durerea în loc să renunțe la **Dumnezeu**. Această scenă e descrisă într-o scrisoare de părintele Fereirra pe care părintele Rodrigues și Garrpe o citesc. Ei doi decid să plece în Japonia pentru a îl găsi pe Fereirra, dacă acesta încă era viu și pentru a demonstra că zvonul denunțării lui Dumnezeu de către părintele Fereirra e fals. Cei doi fac legătura cu un sat de japonezi convertiți la creștinism și decid să le fie preoți: să le facă slujbe, să le asculte confesiunile însă totul în secret, precum creștinii în timpul Romei Antice în catacombe.

Cei doi părinți, după un timp se despart, fiecare încercând să convertească cât mai mulți japonezi și pentru a avea mai multe șanse în căutarea lui Fereirra. O să vedeți la ce au fost supuși japonezii creștini descoperiți: erau obligați să **pășească pe o icoană** sau chiar să **scupe pe o cruce cu Iisus răstignit** pe aceasta, lucruri crude prin care își jigneau zeul.

Pe parcurs ce vizionați filmul veți putea vedea dacă au reușit sau nu să îl găsească pe Fereirra și dacă au reușit să convertească japonezi și să schimbe modul de viață al acestora. Veți putea vedea că modul în care Andrew Garfield a jucat a fost unul extraordinar. După ce veți „medita” asupra filmului o să puteți realiza că personajul **Kichijiro** a fost unul uman, chiar dacă pare greșit. Din film o să puteți învăța că ideea de a răspândi religia unei țări care o refuză nu este una bună. Așa cum a spus și Lord Acton: **“The principle of the Inquisition was murderous... The popes were not only murderers in the great style, but they also made murder a legal basis of the Christian Church and a condition of salvation.”**

*Ghimăș Răzvan,
clasa a IX-a MI2*

CLUBURILE EXTRACURRICULARE ALE ȘCOLII NOASTRE

CLUBUL DE FILM

Despre clubul de filme nu pot să spun că nu l-am făcut, în primul rând, pentru mine. Pentru că, la ritmul în care văd filme și citesc despre ele am ajuns un cinefil incurabil, care face febră dacă trece o zi fără să vadă ceva.

Văzând și citind și văzând și citind și tot așa, am căpătat o vastă cunoaștere a actorilor, regizorilor, tehnicienilor, metodelor, curentelor, ceremoniilor de premiere dar și nenumărate alte dedesubturi de la Hollywood. Am defectul de a-mi plăcea să mă aud vorbind, iar omul, cu excepția politicianilor și geniiilor neînțelese, când vorbește, vorbește despre lucrurile pe care le cunoaște. Așa se face că îmi provoacă o deosebită plăcere să mă aud vorbind despre filme. Nu vă

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

speriați, nu l-am făcut DOAR pentru mine. De fapt, ideea nu îmi aparține. Mara

Bulzan, președinta CȘE, mi-a sugerat-o. La început, vorbeam despre filme doar pe pagina mea special dedicată de Instagram, *nu_orice_filme*. După ce Mara mi-a dat ideea de a organiza acest club, am început să îmi împărtășesc pasiunea și cu membrii săi, care s-au înscris voluntar (și încă o pot face) pe link-ul din descrierea *nu_orice_filme*.

Mă întristează puțin că mulți copii din generația mea nu au auzit de oameni precum Martin Scorsese, Al Pacino, Stanley Kubrick, Clint Eastwood etc.. Eu cred că este un privilegiu să știi să deosebești un film bun de un film mediocru. Să găsești filmele acelea care au un mesaj cu adevărat relevant. Să vezi mari actori precum Marlon Brando jucând roluri de milioane. Să te uiți la marile pietre de temelie ale cinematografului, precum *Lawrence of Arabia*, *Once Upon a Time in the West*, *Chinatown* sau *The Godfather*. Fiind un om care, spre norocul său, se bucură de acest privilegiu, simt nevoia să-l împărtășesc. Simt nevoia să le vorbesc prietenilor, colegilor și nu numai, despre filme bune și persoane ce au marcat această unică formă de artă.

De asemenea, simt nevoia de interlocutori pe aceste subiecte, pe care, prin intermediul clubului

de filme, încerc să-i găsesc. De exemplu, la ultima noastră întâlnire, mi-a făcut o deosebită plăcere să port cu cei prezenți o discuție deschisă despre evoluția personajului principal din *There Will Be Blood* și despre diferite aspecte psihologice ale acestui film absolut senzațional.

Pe scurt, clubul funcționează cam așa: ne uităm la un film (bun) pe săptămână, după care discutăm pe larg despre el. Discuției îi urmează o prezentare drăguță, făcută de mine, în care vorbesc despre actorii din film, regizor și cei care s-au ocupat de partea tehnică. Încerc astfel să creez o materie frumoasă, interactivă, fără note sau teme. La școală ni se predau doar câteva forme de artă, printre care nu se numără (încă) și filmele. Până la urmă cu ce e mai bună literatura decât filmele, să fim sinceri!? Hai să vorbim și despre filme!!!

Vreau, de asemenea, să-i mulțumesc Alexandrei Boarnă pentru că îmi îngrijește cu atâta pasiune contul de filme, salvându-l din mâinile mele de bun critic, dar prost editor.

*Bulzan Mara,
Clasa a XI-a MI2*

CLUBUL DE LECTURĂ

Ce v-a determinat să vă deschideți un club?

Pasiunea pentru citit. Am vrut să creăm un club pentru oameni cu aceeași iubire pentru cărți ca noi, unde să avem o oportunitate de a cunoaște și de a discuta cu alți cititori. Mai ales în această perioadă, în care interacțiunea umană este limitată pe cât e posibil, clubul de lectură a fost ca un sanctuar în care putem face ce ne

place, să citim și să întâlnim alți oameni cu aceleași interese.

Cum se desfășoară întâlnirile?

Întâlnirile au loc o dată pe lună și durează aproximativ o oră. În cadrul acestora discutăm despre cartea pe care am citit-o. Întâlnirile sunt împărțite în 3 activități, de aproximativ 20 de minute fiecare. Prima dată, o persoană face o mică prezentare rezumativă a cărții lunii respective, după asta urmează ca membrii să-și spună propriile păreri și opinii referitoare asupra acesteia și, în final, unul dintre cei 4 fondatori propune o întrebare cu caracter filosofic asupra căreia fiecare participant la întâlnire să-și expună opinia.

Activitatea clubului pe Instagram și rubrici

Pe lângă întâlnirile lunare, suntem activi și pe Instagram, unde postăm săptămânal materiale diverse. Una dintre rubricile de care ne ocupăm se intitulează „Bârfe ale vremii” și apare în fiecare joi. Prin intermediul acesteia ne-am propus să prezentăm aspecte incitante din viețile autorilor, mai puțin cunoscute, care să ne ofere o mai ușoară înțelegere asupra operelor și modului lor de viață, uneori atât de diferit de cel al zilelor noastre.

„Secțiunea noutăților în domeniul literaturii ” este o rubrică săptămânală în care este prezentată o carte proaspăt scoasă din tipar. Scopul acestei rubrici este acela de a aduce în atenția următorilor noștri cât mai multe titluri din cât mai multe genuri diferite, în speranța că își vor descoperi astfel noua carte preferată și de ce nu, să fie poate și mai motivați să citească.

Ce înseamnă lectura pentru tine?

Lectura pentru mine reprezintă izvorul etern și perfect al cunoașterii, un loc unde ideile tale se pot naște sau pieri. – Marco Cadar

Pentru mine, lectura reprezintă un mijloc prin care mă deconectez de tot ceea ce ține de cotidian. Îmi permite să mă avânt în necunoscut, să cutreier un număr infinit de lumi și universuri. – Andreea Herac

Pentru mine, lectura a fost mereu precum un prieten care a fost alături de mine și care m-a susținut atunci când nici măcar eu nu o mai făceam. Prin lectură reușesc să mă detașez de toate lucrurile negative și pășesc într-o lume în care totul este posibil. Dar pe lângă sprijinul și confortul pe care mi-l oferă, lectura m-a ajutat să mă dezvolt, atât pe plan personal, cât și spiritual. – Daria Dragomir

Cititul pentru mine înseamnă fericire, o metodă prin care pot trăi o mie de vieți, pot vizita locuri fantastice și nemaivazute, nefiind condiționată de nimic.

*Alessia Stanoievici,
clasa a X-a SN I*

CLUBUL DE JOCURI

Am fondat acest club , cu ajutorul colegilor mei Edy , din X SS , și Andrei , din X MII, cu scopul de a oferi elevilor din liceul nostru un mediu în care să întâlnească persoane cu aceeași pasiune. Odată cu pandemia mondială s-a instalat și plictiseala, așa că am căutat o metodă să scăpăm de ea. Metoda pe care am găsit-o a fost Dungeons & Dragons, un joc de masă RPG (Role Playing Game). De acolo, am venit cu ideea să înființăm acest club. Desigur, nu ne limităm la un singur joc, singura noastră barieră fiind situația epidemiologică curentă. De aceea, folosim jocuri ce au o variantă sau o adaptare, online. La momentul actual , împreună cu Consiliul Elevilor și cu ajutorul celor 17 membri, am reușit să organizăm un concurs de șah. În continuare avem multe idei, care sperăm să le punem în practică cât mai curând posibil.

*Raul Raț,
clasa a X-a SS*

INIȚIATIVE DE MULTICULTURALITATE

Cum se învață o limbă străină

Într-o lume a tehnologiei și a comunicării fără bariere, învățarea unei limbi noi deschide orizonturi neexplorate în ceea ce privește socializarea și cunoașterea unei alte culturi. Limba engleză este

limba de circulație internațională, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne limităm doar la învățarea ei. În școli se învață și o a doua limbă străină, dar aprofundarea ei rămâne la latitudinea elevului. Cu acest avânt generos, dezinteresul față de alte limbi străine constituie un dezavantaj major. În fond, multe limbi aparțin unei familii mai mari, având un trunchi comun. Astfel, să înveți spaniola sau italiana, de exemplu, este ușor dacă știi limba română. În continuare vă ofer câteva metode care pot face învățarea unei limbi noi mai ușoară și posibil mai plăcută. (Aceste sfaturi sunt eficiente dacă o bază lexicală a fost deja stabilită.)

Muzica este o resursă ofertantă în învățarea unei limbi noi. Pe fundalul unei melodii captivante, versurile constituie o probă de încercare a vocabularului, dar și a pronunției diferitelor cuvinte. Fiecare cântec se construiește în jurul unei teme și conține suficiente cuvinte din câmpul lexical respectiv. În plus, un cântec este scurt și se poate reveni asupra lui oricând.

Ține un jurnal în limba respectivă! Însemnarea întâmplărilor zilnice facilitează învățarea limbajului uzual, zilelor săptămânii, lunilor și numerelor. De asemenea, îndeamnă la ieșirea din rutină în favoarea unor experiențe noi ce ar scoate jurnalul din monotonia zilnică. Totodată, se pot explora astfel diferite sentimente și emoții. Treptat vei începe să porți monologuri tot mai lungi, iar cuvintele vor curge pe foaia de hârtie neîntrerupt.

Jocurile sunt o altă metodă interesantă de învățare a unei alte limbi. Majoritatea jocurilor oferă o opțiune de schimbare a limbii. Dacă jucătorul este deja

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

familiarizat cu mecanicile de bază ale jocului, recomand schimbarea limbii în cea pe care dorește să o învețe. La început va fi o provocare adițională, dar pe parcursul evoluției jocului, interfața într-o altă limbă nu va mai fi o problemă.

Lectura rămâne cea mai accesibilă resursă, întrucât există o carte pentru fiecare. Pentru cei care fac primii pași în altă limbă, cărțile pentru copii sunt cele mai potrivite, oferind un limbaj simplu și de bază. Avansații pot să își testeze cunoștințele cu nuvele sau chiar romane, iar experții se pot familiariza cu cărți de specialitate în limba diferită. Indiferent de nivelul de cunoștințe, fiecare cititor ar trebui să păstreze la îndemână un dicționar.

Cunoști o limbă cu adevărat atunci când poți purta un dialog cu altcineva în aceeași limbă, iar pentru aceasta trebuie să înțelegi ce îți comunică partenerul. Un test al înțelegerii limbii vorbite îl oferă *filmele sau filmulețele de pe YouTube*. Evident că ar fi preferabilă vizionarea lor fără subtitrări, dar pentru începători, subtitrările în aceeași limbă pot oferi un exercițiu de lectură suplimentat de unul de audiere.

În fond, aceste sfaturi îndeamnă la integrarea ușoară a limbii noi în viața de zi cu zi a elevului, fără ca învățarea ei să pară o povară sau o sarcină neplăcută.

*Cepoiu Denisa,
clasa a XI-a MI2*

DESPRE ȘVABI

La nouă ani după bătălia de la Kahlenberg (de la al doilea sediu al Vienei din 1683), la cinci ani după cea de-a doua bătălie de la Mohács (1687) și la trei ani după cucerirea Ofernului (1689), Imperiul

Habsburgic, devastat de multiplele războaie duse împotriva semilunei turcești, emite patentul împărătesc de repopulare a zonelor din Câmpia Panonică. Aceasta a avut loc printr-un număr mai mare de strămutări de mai mică amploare și cu ajutorul a trei mari deportări ale șvabilor din regiunile de vest ale Imperiului Habsburgic. Coloniștii proveneau, mai ales din regiunile de pe malul stâng al Rinului: Alsacia, Lorena, Elveția, Luxemburg), precum și din Hessa, Bavaria și Suebia. Explicația cea mai plauzibilă pentru obținerea numelui de șvabi este dată, probabil, de faptul că majoritatea coloniștilor erau înregistrați și îmbarcați, cu propriile lor căruțe, în orașul șvab Ulm. De acolo erau transportați cu așa-zisele Ulmer Schachteln, pe Dunăre, până la Belgrad, de unde se deplasau pe jos, pentru a-și găsi noua lor patrie. Au existat însă și alte porturi dunărene de îmbarcare, ca Günzburg, Donauwörth, Neuburg și Regensburg.

Politica austriacă de strămutare a Prințului Eugeniu de Savoya, a lui Carol al VI-lea și a lui Claudius Florimund Mercy, alături de patentul de colonizare al Prințesei Maria Terezia, patentul de așezare al lui Iosif al II-lea, al ultimului împărat german, Franz al II-lea și al ultimului împărat austriac Francisc I, favoriza așezarea plătitorilor de taxe din regiunile menționate. Erau prevăzute însă și anumite condiții: recunoașterea împăratului din Casa de Habsburg ca șef de stat, credința catolică și angajamentul apărării graniței militare. În întreg ținutul Dunării centrale, germanii colonizați către acele teritorii au primit denumirea de șvabi, de la noii lor vecini maghiari, slavi, români, dar și de la alte grupuri etnice, strămutate la rândul lor în

aceste zone: bulgari, slovaci, sau cehi.

Termenul de șvabi dunăreni a fost creat abia în 1920, pentru a se putea identifica și deosebi acest grup vorbitor de limbă germană, așezat în partea sudică a Dunării (în Ungaria, Serbia, România), de cel al sașilor și landlerilor transilvăneni.

Șvabii bănățeni sunt un grup etnic, aparținând șvabilor dunăreni, care au emigrat în zona vestică a țării, cu peste 200 de ani în urmă, venind din sudul Germaniei și Austria. Ei au format pentru o lungă vreme o comunitate puternică și importantă, dar, din cauza transformărilor politice ale ultimului secol, o mare parte a șvabilor bănățeni a emigrat în Germania.

Între anii 1718 și 1740, are loc primul val de colonizări, numit și „colonizarea Carolină”. În anul 1716, Banatul a fost cucerit de Imperiul Habsburgic, în urma războiului austro-turc. Prințul Eugeniu de Savoya i-a propus împăratului Carol al VI-lea să fie organizat astfel încât să devină de folos Casei Imperiale. Se deschide astfel calea pentru colonizări necesare, atât din rațiuni strategico-politice de extindere a imperiului, cât și pentru repopularea și refacerea Banatului secătuit și vlăguit economic de războaiele austro-turce. Colonizarea Carolină începe în anul 1718, fiind prima colonizare organizată a Banatului. Până în 1740 sosesc aproximativ 15-40 de mii de coloniști germani. Rata crescută a mortalității s-a datorat climei neprimitoare și condițiilor precare de trai, mulți dintre imigranți murind de malarie, la două-trei luni de la sosire. Numeroasele conflicte austro-turce, dar și marea epidemie de ciumă din 1738-1739 au contribuit,

Nr. 2 / An școlar 2020-2021

de asemenea, la reducerea numărului de germani, creșterea populației din vestul României fiind asigurată astfel doar temporar, prin imigrare. Ponderea germanilor ajunsese, la un moment dat, la 50% din totalul populației.

Buni meșteșugari, șvabii au dus la dezvoltarea industriei și a comerțului. Autoritățile austriece, datorită nevoii de a le asigura imigranților condiții de viață mai bune, au început o reorganizare a satelor din Banat, clădind, în același timp, altele noi. Tipicele așezări ale coloniștilor erau satele construite în tablă de șah, având în centru biserica romano-catolică. Regiunea a căpătat astfel un aspect organizat și o structură compactă.

Al doilea val al colonizării, cunoscut drept „colonizarea Tereziană” a avut loc între anii 1744 și 1772. Cu această ocazie, aproape 75 000 de coloniști, printre care și mulți proscrisi, bandiți și răufăcători, au fost strămutați în Banat.

Al treilea și ultimul val s-a desfășurat între 1782 și 1787, fiind denumit și „colonizarea Iosefină”. În urma acestui val au sosit în Banat aproximativ 60 000 de coloniști. Colonizarea a fost o acțiune pe scară largă, sistematică și plănuită în cele mai mici detalii de administrația austriacă. Împărăteasa Maria Terezia a emis la 25 februarie 1763 patenta de colonizare, în care dispunea strămutarea populației românești și deposedarea acesteia de orice drept asupra terenurilor deținute, făcându-se astfel loc pentru venirea coloniștilor. Sate, orașe și străzi au fost desenate pe planșetă, cu o simetrie care reflecta cultura absolutismului în arhitectura și urbanistica specifică epocii. Coloniștii au găsit, însă, în Banat,

un ținut mlăștinos, neprimitor și aproape pustiu. Imigranții primilor ani s-au confruntat cu epidemii și foamete. Cu multe eforturi și numeroase victime, în două-trei generații, recultivarea regiunii s-a încheiat cu succes. Importante pentru secarea mlăștinilor au fost canalizarea și drenarea râului Bega. Astfel, terenul câștigat a fost cultivat, Banatul devenind grâнарul Imperiului Austriac.

Timișoara, capitala

Banatului, a devenit centrul cultural al șvabilor bănățeni. În această perioadă a luat amploare dezvoltarea căilor ferate și industrializarea regiunii. Sfârșitul Imperiului Habsburgic, ca și unirea Banatului cu România, a reprezentat pentru șvabii bănățeni o nouă etapă de revigorare a culturii germane. Tratatul de la Trianon, din 1920, a reprezentat un punct de cotitură pentru această etnie.

În 1930, șvabii reprezentau o treime din populația orașului Timișoara. Criza economică din acel an, a lovit puternic industria bănățeană și numeroși șvabi au fost nevoiți să emigreze în Statele Unite, Argentina, sau Brazilia. Mulți dintre aceștia, apreciind condițiile de muncă oferite, nu s-au mai întors niciodată.

În al Doilea Război Mondial, mulți șvabi au fost înrolați în armata română, dar tratatul dintre Germania și România, din 1943, le-a permis acestora și înrolarea în Waffen-SS. Spre sfârșitul războiului, mulți

șvabi s-au opus naziștilor, care au trecut, în multe cazuri, la represalii (ca în Jimbolia). Din populația de origine germană din România, de aproximativ 750 000, mai trăiesc în țară mai puțin de 10%.

Încă există câteva orașe, în care s-au menținut populații germane mai numeroase, cu o activitate culturală intensă. Ziarul pentru Banat, iar Teatrul German de Stat din Timișoara pune în scenă piese în limba germană.

Allgemeine Deutsche Zeitung editează un supliment regional. Liceul Nikolaus Lenau, din același oraș, este una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ preuniversitar, cu predare în limba germană. Dialectul șvăbesc din Banat s-a format în urma amestecului mai multor dialecte germane: bavarez, tirolez, franc și aleman. El a apărut treptat și s-a dezvoltat permanent, fiind caracterizat prin formele prescurtate ale cuvintelor și utilizarea diminutivelor.

Dintre iluștrii reprezentanți ai culturii șvăbești, care s-au născut, sau au trăit pe plaiuri bănățene, îi amintim pe: Nikolaus Lenau (1802-1850, poet), Adam Müller Guttenbrun (1852-1923, scriitor), Augustin Pachia (episcop catholic închis și condamnat de regimul communist), Stefan Jäger (1877-1962, pictor), Peter Jung (1887-1966, poet), Johnny Weissmüller (1904-1984, înotător și actor), Richard Waldemar Oschanitzki (1939-1972, pianist, compozitor și dirijor), Herta Müller (scriitoare și laureată a premiului Nobel pentru literatură în 2009) și Richard Wagner (scriitor și publicist).

*Carla Hengelman,
clasa a XI-a MII*

ARTIȘTII ȘCOLII NOASTRE

*Ghitoaica Ioana,
clasa a IX-a MI2*

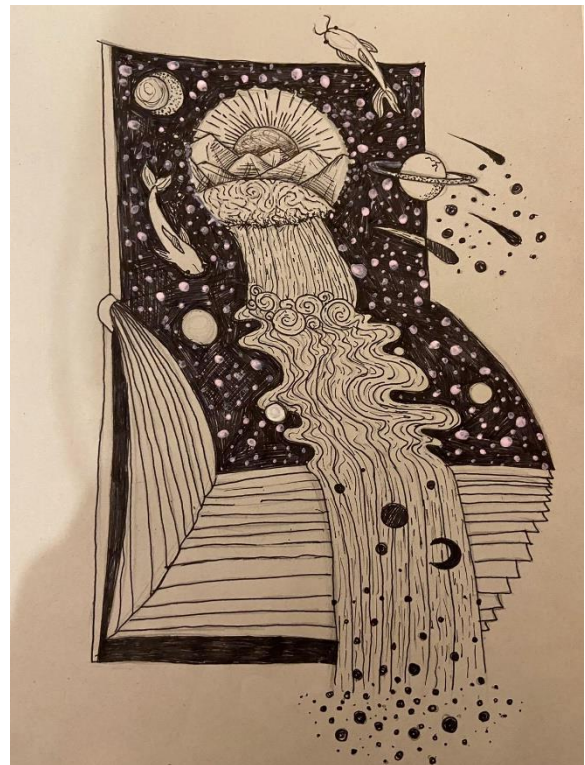
*Boarna Alexandra,
clasa a IX-a SS*

*David Karina,
clasa a XI-a MI2*

*Tuleu Iulia,
clasa a IX-a SN*

*David Karina,
clasa a XI-a MI2*

Colectivul de redacție:

Profesori:

Director, prof. Tihomir Milin

Director adjunct, prof. Violeta-Estrella Bontilă

Prof. Claudia-Ileana Spineanu

Prof. Rodica Ivan

Prof. Adriana Olariu

Prof. Ileana Crașovan

Design copertă: Prof. Sorin Scurtulescu și Informatician Marius Inașel

Elevi:

Ana-Gabriela Cîrjea, clasa a IX-a MI2

Carla Barna, clasa a XI-a F

Miruna-Teodora Spineanu, clasa a XI-a MI1

Carla Hengelman, clasa a XI-a MI1

Marta Traleş, clasa a XI-a MI2

Denisa Cepoiu, clasa a XI-a MI2

Mara Bulzan, clasa a XI-a MI2

Alexandru Boariu, clasa a XI-a MI2

Karina David, clasa a XI-a MI2